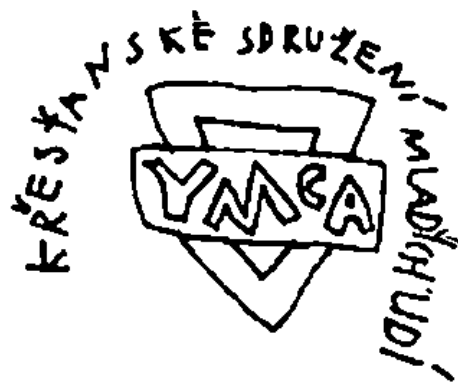


# PROTEIN



měsíčník YMCA v ČR, červen 2006, ročník VIII

15 Kč / 0,5 €



**Čas pro život, čas pro LIFE**  
Litoměřický festival 2006

**YMCA Praha a já**  
Vzpomínání Josefa Klímy

**Ke kořenům YMCA**  
aneb Jak dopadl YMCA bus do Anglie

# PROTEIN

časopis YMCA v České republice  
Ročník VIII, červen 2006



*Sluňte se, užijte prázdnin... vždyť léto je jen jednou za rok! :-)*

## REDAKCE

Aneta Hynková  
Jaroslav V. Hynek

## SPOLUPRACOVNÍCI

Vojtěch Berger  
Štěpán Černý  
Veronika Kočová  
František Kroužil  
Petra Pastirčáková  
Madla Rounová  
Dominik Zunt

## TISK

Josef Sedláček - Sprint servis  
Papírenská 25, Praha 6

## ADRESA REDAKCE

Protein  
YMCA v ČR - ústředí  
Na Poříčí 12  
115 30 Praha 1  
telefon: 224 872 004  
e-mail: [protein@ymca.cz](mailto:protein@ymca.cz)  
website: <http://www.protein.ymca.cz>

Právo redakční úpravy vyhrazeno.  
Články neprocházejí žádnými korekturami.

Registrační číslo MK ČR E 14324  
Uzávěrka: 20. 5. 2006  
Uzávěrka příštího čísla: 20. 7. 2006



## Young Men's Christian Association

*„Aby všichni jedno byli...“ (Jan 17, 21)*

YMCA je křesťansky orientované, dobrovolné, nepolitické a neziskové sdružení, které usiluje o plnohodnotný život mladých lidí.

Jméno YMCA je zkratkou anglického názvu „Young Men's Christian Association“, jehož českým ekvivalentem je dnes pro YMCA „Křesťanské sdružení mladých lidí“.

YMCA vznikla v roce 1844 v Londýně a v České republice (tehdejší Československu) začala působit v roce 1919.

Dnes je nejstarší a největší mládežnickou organizací na světě, která ve 124 zemích světa usiluje o harmonický rozvoj člověka, jeho ducha, duše i těla, prostřednictvím společenství a programů otevřeným všem lidem bez rozdílu pohlaví, rasy, národnosti a politického či náboženského přesvědčení, sociálního postavení, fyzických a duševních schopností.

YMCA je hnutím služby a pomoci. Po celém světě má asi 40 milionů členů.

V České republice pracuje YMCA ve 29 pobočkách, které jsou kolektivními členy YMCA v ČR. Jsou to:

Oikumené – Akademická YMCA, YMCA Braník, YMCA Brno, YMCA České Budějovice, YMCA DAP, YMCA Děčín, YMCA Hradec Králové, YMCA Husinec, YMCA Jindřichův Hradec, YMCA Klatovy, YMCA Krnov, YMCA Letohrad, YMCA Liberec, YMCA Setkání, YMCA Mělník, YMCA Neveklov, YMCA Olomouc, YMCA Open, YMCA Orlová, YMCA Ostrava, YMCA Ostrava–Poruba, YMCA Polička, YMCA Praha, YMCA Strmilov, YMCA Třebechovice, YMCA T.S., YMCA v Ústí nad Labem, YMCA Znojmo a YMCA Živá rodina.



**Milí čtenáři,**

hlavní článek tohoto čísla začíná pohádkově... a skutečně takové byly počátky nápadu jet s ymkaři do Anglie, kde naše organizace vznikla. Nikdo si už přesně nepamatuje, kdo ten nápad vyslovil. Vždycky se v průběhu let odněkud vynořil a zase zapadl, až doba jaksi nazrála k tomu, že Iva Klimentová, tehdejší zahraniční sekretář YMCA v ČR, začala v té věci podnikat konkrétní kroky a vše později dotáhla její nástupkyně Helena Kosková. Výsledkem byla cesta šestnácti ymkařů do pravlasti YMCA nazvaná Bus do Anglie aneb Po stopách George Williamse.

A tak zde najdete zprávu z této akce, ale také další články, které šířeji vymezují téma čísla Ke kořenům YMCA vhodně doplňují. Jak vyplývá z hlasování na [www.protein.ymca.cz](http://www.protein.ymca.cz) v pravidelné měsíční anketě (výsledek viz s. 3), není známost o tom, že YMCA vznikla v Anglii, příliš rozšířená. Na druhou stranu ale hlasování dokazuje pozitivní věc, že web Proteinu nenavštěvují jen ymkaři, ale i široká veřejnost. Samozřejmě je tu možná ještě další alternativní interpretace – a sice, že stránku navštěvují neinformovaní ymkaři, ale takovouto základní neznalost si ve vlastních řadách opravdu nechci připustit.

V každém případě však může zvolené téma přispět k prohloubení základních informací o tom, kdo, kdy, kde, proč... dal základ vzniku naší YMCA.

Je před námi léto, a tak se rozjedou dvě základní letní věci – festivaly a cestování. Už v tomto čísle najdete informaci o jednom z proběhlých festivalů, ale najdete zde také pozvánky na letní akce. O nový druh ymkařského setkávání se pokusila YMCA Brno, věnujte tedy pozornost jejich zprávě, možná vás bude motivovat k účasti na příštím ročníku. YMCA v Ústí nad Labem pořádá každoročně Lemra cup – volejbalový turnaj a jak dopadl letošní ročník se také dozvíte právě v tomto čísle. K vojtovcům mám protichůdné ohlasy, jedni říkají, že bývá příliš lehká a druzí naopak, že těžká... tak nevím, pro mě je to jasným signálem, že jsou tedy akorát ☺.

Závěrem dovolte trošku stesku. Nikdo z účastníků anglické cesty nezareagoval na moji výzvu o napsání nějakého postřehu či čehokoliv jiného, co ho za kanálem La Manche oslovilo. Také se zdá, že jednotlivé Ymky nedělají nic zajímavého, neboť nemají potřebu se o to podělit s ostatními na těchto stránkách. A tak čest všech zachraňuje ymkařský nováček – YMCA Neveklov, která jak vidno žije! Díky, neveklovští, za světlo na konci tunelu...

*J. V. Hynek*

## Hlavní příspěvky

- 2 Radostné náboženství?**  
Jan Kozák
- 4 Ke kořenům YMCA**  
Jaroslav Vojta Hynek
- 9 Čestmír Tichý Buckinghamský**  
Kristina Otřísalová
- 10 Aikido na vlastní kůži**  
Jaroslav Vojta Hynek
- 11 Vojtovka**  
Jaroslav Vojta Hynek
- 12 YMCA Praha a já**  
Josef Klíma
- 20 Jak děti v Neveklově slavily svůj svátek**  
Markéta Doušová
- 21 Logumkloster Hoejskole**  
Kristýna Ludvíková a Martin Čeřovský
- 24 Lemra cup 2006**  
Jaroslav Vojta Hynek
- 25 Krátká zpráva o Praseti**  
Helena Najbrtová
- 27 Čas pro život, čas pro LIFE**  
Jaroslav Vojta Hynek
- 28 Alternativa**  
Majda Rounová

a mnoho jiného...

# Radostné náboženství?

Není sdružení, o němž by se mínění lidská tak důkladně lišila, jako o YMCA. To je vlastně dobré znamení, neboť dodnes platí slovo Ježíšovo: „Běda vám, když by o vás dobře mluvili všichni lidé.“ Ale YMCA není předmětem kritik proto, že by byla tak ostře vyhraněna, aby se lidé musili rozhodnouti buď vášnivě pro ni nebo vášnivě proti, nýbrž že povrchnímu zraku se jeví jako něco neurčitého, chameleonského, co se hledí vetřít do našeho života všemi způsoby: biblickými hodinami, modlitbami a zpěvy, náboženskými traktáty, překládáním teologických spisů, ale též zakládáním studentských a vojenských domovů za americké dolary, rozdělováním kaka, stravováním ve vlastních restauracích, zakládáním kursů všeho druhu, plováním, skákáním, boxováním. YMCA hraje volley-ball, basket-ball a všechny ostatní bally; YMCA má svého sportovního experta prima import z Ameriky.



FOTO: YMCA DAP

YMCA stráví všechno: v jejím Ústředním výboru zasedá kde kdo, od prof. Drtíny a Rádla, od senátora Klofáče až po německého lékaře a studenta – slyšte! Jsou tam evangelíci nejpravější a nejlevější, kteří vstanou od svých polemik a jdou se radit, co tedy společně v YMCA podniknou. Jsou tam také lidé bez vyznání. Neboť YMCA je křesťanské sdružení mladých mužů. Račte si vybrati. YMCA je všechno a nic. Vezměte její titul a můžete pochybovati málem o všem. Je křesťanská či sportovní? Maskovaný klerikalismus či biblicky opentlené skautství? Jsou tam mladí muži či také staří muži? Mladí i staří, ba víc: ve sdruženích YMCA najdete i – ženy.

Nejnápadněji je to viděti na táborech YMCA. Co má veselé táboření chlapců v překrásné krajině oravské nebo sázavské společného s křesťanstvím? Není přece křesťanství tolik, co chození do kostela, na mši, na kázání? Není-liž křesťanství odvracení se od světa a žádost jeho? Kdo se raduje ze svého těla a svých rekordů, nebude toužiti po spasení. Nebude se chtít modlit. A jak se přestaneme modlit, už se řítíme do mravního nihilismu. Tak soudí proroci zprava: YMCA nám rozvodňuje náboženství, neboť psáno jest: „S bázní a třese- ním spasení své konejte,“ nikoliv s plováním a boxováním.

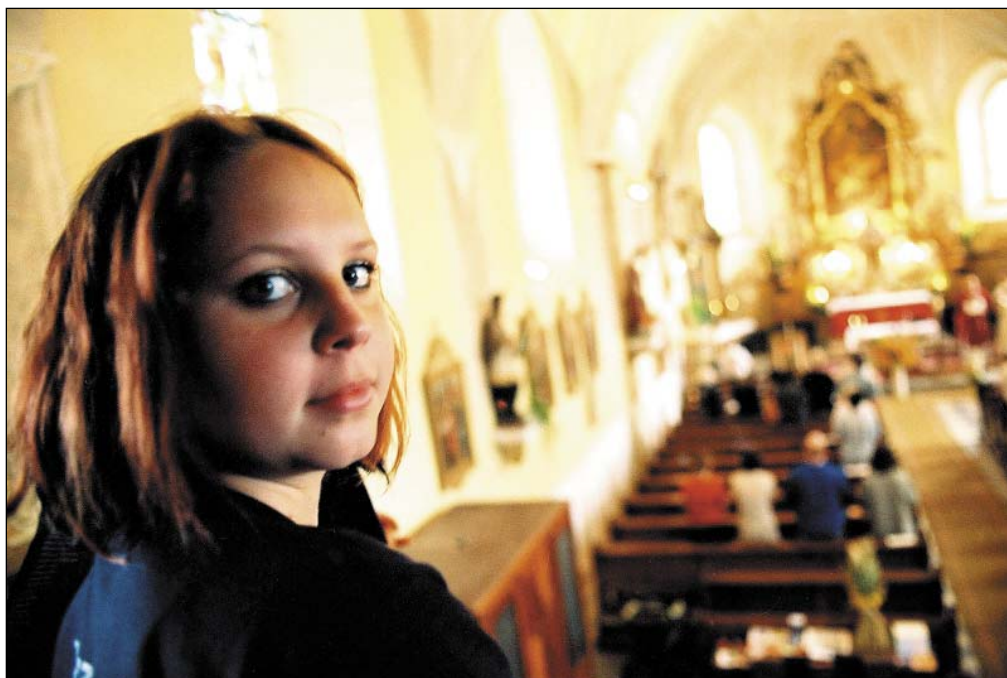


FOTO: PETR CHLÁPEK

Co soudí proroci zleva? Jsou proti náboženství. Bez náboženství by nebylo luďáků a klerikálů. Náboženství nám ztěžuje život. Bůh se nedá dokázat a je-li, čeho chcete docílit modlením? Snad divu, aby se svět změnil ve svých zákonech, nějaká božská moc zasáhla do přírody a pohubila bacily ve vašem těle, ne? Anebo napravila hlavu vašemu zkaženému klukovi? A kdo ví – možná, že YMCA začne sice se svým sportovním expertem, ale až si lidi ochočí, přijde se svým vlastním klerikálním programem. Kdo ví, co mají za lubem dárci dolarů na Studentský domov a jiné věci! Možná též, že nerozumějíte našim poměrům a neznají našich

(Pokračování na straně 9.)

## 2 otázky pro současné ymkaře...

1. Jaký význam má navštěvovat zahraniční YMCA? Kdo by měl podobnou příležitost využít?
2. Co přinesla návštěva anglických YMCA tobě osobně?



**Filip Hušek, YMCA v Ústí nad Labem**

1. Bylo to velmi skvělé zpestření práce v YMCA, která je všude velmi rozmanitá. Bylo fajn vidět anglickou YMCA, která je velmi podobná naší. Jsou YMCA, kde pracují jen dobrovolníci, a jsou YMCA, kde to funguje s profesionálními pracovníky. Tuto návštěvu by měl využít každý ymkař, který se chce

více otrkat, rozšířit si obzor a hlavně poznat nové know-how.

2. Mnoho inspirace... na propagační materiály a předměty pro nové zajímavé projekty, např. začínající dlouhodobý projekt TRIANGL YMCA, náhled nad neprioritními administrativními záležitostmi, které jsou v Anglii rozšířeny daleko více... Bylo to moc skvělé, tak tam v létě letím opět.



**Petr Svoboda, YMCA v Ústí nad Labem**

1. Navštěvovat zahraniční YMCA má význam motivační, vzdělávací, ale i odpočinkový a poznávací. Určitě je to dobré pro všechny ymkaře.

2. Obrovské povzbuzení pro další práci a rozšíření vědomostního obzoru. Ještě více jsem získal úctu k historii a práci YMCA a jejich pracovníků. Velice si vážím všech,

kteří se nebojí investovat svůj volný a pracovní čas do aktivit YMCA všeho druhu.



**Mojmír Tichý, YMCA Olomouc**

1. Myslím, že to obohatí každého, kdo jen trochu chce nasát jinou atmosféru, jinou kulturu, poznat nové lidi. Každý národ a země má svoji „chuť“ a v Anglii jsem si to uvědomil mnohem silněji než jinde. Je to země, která snad ani nepatří do Evropy. Je totiž úplně odlišná vším – krajinou, stavbami, kulturou, lidmi. Popsat se to nedá, to se musí

zažít. A přitom na druhé straně je tak multinacionální. Do dneška mám z toho v hlavě guláš. Ale zážitek to byl opravdu silný a příjemný.

2. Poznání, že YMCA má asi všude podobné trable a že ani ve své mateřské zemi není tak známá, jak bychom asi očekávali. Čekal jsem asi větší navázání na tradice po svém zakladateli Georgi Williamsovi – spojení sociální a misijní činnosti. Ale zaznamenal jsem dvě tendence. Jedna část Ymek – a to ta „slavnější“ – se snaží nabízet atraktivní činnosti, na které

společnost slyší, a tím sklouzávají do komerčních sfér, které zabíjejí Ducha Ymky. Jsou to jistě zajímavá sportovní centra, posilovny... sice živé, ale lidi si navzájem ani nepodávají ruku.

Druhá část je mi bližší – nejsou tak slavní a „zviditelnění“, ale dělají opravdovou práci pro lidi – setkávání dětí – různé kroužky, výtvarka, hudební skupinky, společné výlety. Snaží se o spolupráci církví ve svém městě a organizují např. mezidenominační setkání modlitební nebo vzdělávací. Jejich vlastní radnice je třeba moc nepodpoří (to dobře známe), ale hledají svou cestu a spoléhají se na inspiraci Duchem Božím.








**Krjistina B. Otřísalová, YMCA v CR**

1. Trocha té inspirace a sdílení se s jinými Ymkami je vždy OK. A když je to navíc sdílení se s YMCA v zahraničí, má vše příjemný nádech ymkařské exotiky. Dobré by bylo, aby této možnosti využívali ymkaři, kteří si takový zážitek nenechají jenom pro sebe, ale pošlou ho ve své Ymce dál.

2. Seznámila jsem se s lidmi z různých Ymek v České republice a byla jsem příjemně překvapená jejich nadšením pro Ymku. A zjistila jsem, jak mnohé Ymky v Anglii řeší ty samé problémy jako Ymky v Čechách.

## ANKETA 06/2006

### V které zemi vznikla YMCA?

v Austrálii	 (22 hl.)
v USA	 (33 hl.)
v Irsku	 (25 hl.)
v Anglii	 (45 hl.)
v Kanadě	 (24 hl.)

Celkem hlasovalo: 149

Zdroj: [www.protein.ymca.cz](http://www.protein.ymca.cz)





*Ke kořenům*  
**YMCA**



## YMCA bus do Anglie

Bylo nebylo... takto začíná většina pohádek. Také tento článek musí začít podobně, neboť v dobách, které už nikdo nepamatuje a dost možná ještě dál, vznikla myšlenka zorganizovat návštěvu země, kde vznikla YMCA, tedy Anglie. Po několika letech, kdy nápad zrál, se skutečně podařilo celou věc dotáhnout až k realizaci. A tak po mnoha měsících velmi komplikované přípravy se díky houževnatosti zahraničního sekretáře YMCA v ČR Heleny Koskové podařilo za kanálem La Manche najít osobu, která se příprav spojených s naší návštěvou ujala opravdu aktivně. Tou osobou byl David Pendle, který byl také hlavním průvodcem po celou dobu naší cesty.

Musím říci, že velmi složité bylo najít vhodný způsob – formu, jak se o zážitky podělit. Text se dá strukturovat mnoha způsoby a vše má své pro a proti – zvolit výčet událostí v chronologickém sledu, rozdělit vše tématicky či se pokusit různé přístupy nějak zkombinovat? Nakonec jsem zvolil metodu úvodu, otázek a odpovědí, takže:

### Co všechno jsme viděli?

To první, co jsme byli nuceni vidět, bylo několik krváků až hororů v autobuse Student Agency, které tam slečna či paní stevardka (Stuartovna, jak jsme jí mezi sebou říkali...) pouštěla po celou dobu cesty. Nutno říci, že to vadilo nám dospělým, přítomné malé děti už žel vše braly jakoby nic. Zajímavá byla určitě cesta podmořským tunelem mezi Francií a Anglií. Náš autobus najel do speciálního nákladního vlaku a za více než třicet minut jsme byli na druhé straně. Nutno říci, že nalodování a vyloďování (v tomto případě spíše navlakování a vyvlakování) trvalo asi delší dobu než samotná jízda. Při sestupování a vystupování do podmořských hlubin došlo u některých z nás i k zalehnutí uší.

V Anglii jsme strávili celkem 7 dní (od 16. do 22. dubna) a k tomu den před a po na cestu.

Za tuto relativně krátkou dobu jsme toho viděli neuvěřitelně hodně, dá se říci, že bohatost programu – množství viděného a slyšeného – nás zahltila, takže alespoň některým z nás řada věcí splývá. Výčet míst, která jsme navštívili můžete vidět v samostatném rámečku a obrazem i na [www.ymca.cz](http://www.ymca.cz) ve fotogalerii.

### Co nás zaujalo?

Londýn i další větší města jsou vyloženě multikulturní, je zde mnoho Asiatů, Afričanů, Indů a jistě mnoho dalších skupin obyvatel, které nejsou poznat

podle vnějších charakteristik. Z tohoto pohledu je to země rozmanitá, pestrá, bohatá. Na druhé straně jsou tu oblasti venkovské, kde je zkrátka tráva a zase tráva, ovce a zase ovce.

Každá YMCA se snaží být ekonomicky nezávislá. Za tímto účelem se nebojí provozovat ziskové aktivity, kterými pokrývá svůj provoz. Myslím, že v tomto ohledu pro nás mohou být místní anglické YMCA velkou inspirací a možná i zdrojem know-how. V každém případě jsem nabyl dojmu, že jednotlivá sdružení nejsou přehnaně bohatá, ale že se snaží opravdu velmi efektivně využívat finanční prostředky a šetřit na čemkoliv se dá.

YMCA je zde všude známá především svými fitcentry, mateřskými centry a obecně prací s mládeží, která zabíhá i do sociální sféry. Důležité ale je, že i když jsou všechna místní sdružení YMCA samostatná, mají společné projekty v rámci celé země. Podílí se tak například na velké celonárodní kampani – osvětě – ve školách o zdravém životním stylu a především zdravém jídelníčku, neboť mezi mládeží i dospělými panuje velmi nešťastná forma stravování – fast food. To vede k otylosti a mnoha zdravotním komplikacím. Trošku paradoxní ale je, že pokud přijdete do kteréhokoliv zařízení YMCA, tak je tam bufet právě postavený na hranolcích a podobných tučných rychlokvákách. Problém prý je v tom, že kdyby to tam neměli, tak by tam nikdo nechodil a neměli by na koho působit. Nám se to nějak nezdálo, ale moc jsme to raději s našimi průvodci nerozebírali.

To že YMCA na celém světě, tedy i zde, provozuje podobné aktivity, to že také tady chápou svou práci jako službu Bohu (i když také s podobným hledáním forem a dobrovolníků,



FOTO: J. V. HÝNEK



kteří by tuto křesťanskou rovinu posláním nesli) jsme předpokládali. Asi nejzajímavějším zjištěním ale bylo, že se anglické YMCA potýkají s podobnými problémy jako ta česká sdružení YMCA. Dobrovolníci, peníze, spolupráce s úřady...

Postavení YMCA v „rodné vlasti“ nás totiž překvapilo. Některé místní YMCA velmi dobře spolupracují se svými radnicemi – zastupitelstvy na nejrůznějších programech, v oblasti výchovy, zdravotnictví, sociálních službách atd. V jiných městech naopak nemá podporu místní samosprávy, neboť si myslí, že YMCA bude dělat evangelizaci lidí a to je pro ně nepřijatelné. Ani více než 160 let tradice tak neznamená jistotu, že vás bude společnost přijímat jako svou přirozenou součást.

Nutno říci, že naše mise slavila plný úspěch, pokud měla v podtitulu „Po stopách George Williamse“. Kam jsme se totiž hnuli, do kterékoliv YMCA, všude jsme se dozvídali, že právě to je to nejdůležitější místo se zakladatelem YMCA spojené. Někde prožil dětství, jinde ho založení YMCA napadlo, na dalším místě ji založil, jinde byl členem. Zkrátka je dobře, že jsou ve všech Ymkách na svého zakladatele hrdi :-)

Zajímavé bylo určitě to, že ač je Velká Británie členem EU, tak určitě platí, že každý občan je tu v první řadě Angličan a až poté Evropan. Vztah k vlasti, vyjadřovaný nejrůznějšími způsoby – od státních symbolů téměř na každém domě až po udržování tradiční architektury, oblékání a stylu života – to mi bylo velmi sympatické. Mě osobně ale překvapil malý počet aut anglických značek. Trhu zjevně vévodí francouzský Renault a v těsném sledu jsou další francouzské značky, poté následují auta německá.



FOTO: MONIKA TICHÁ

## Co jsme jedli?

Tuto otázku může někdo považovat za zbytečnou, ale musím říct, že skepse k anglické kuchyni je velmi rozšířená a navíc dotvořená geniální scénkou Mr. Beana připravujícího si na lavičce v parku sendvič, a proto jsem se rozhodl ji zařadit. Předem prozradím, že zažitou skepsi nemám potřebu příliš nabourávat.



FOTO: J. V. HÝNEK

První jídlo v Anglii bylo neanglické, večereři jsme v Indian YMCA v Londýně, což není indiánská YMCA, jak jsme ji z legrace říkali, ale YMCA, kterou si založili Indové trvale žijící v Londýně. Vyznačuje se zachováváním indických kulturních prvků, od oblečení přes živé Bohoslužby až právě po jídlo. Já s Helenkou, kteří jsme zvyklí občas zajít do indické restaurace Góvinda v Praze, jsme byli nadšeni, nicméně většina z nás byla nezvyklostí jídla zmatena. V každém případě to alespoň pro mě bylo lepší než klasické anglické toasty – takové trojúhelníčkové nic s něčím mezi tím. Pojídání



tohoto typu jídla jsem si užil pouze jednou, v Hyde Parku na trávě, protože jsem to chápal jako typický anglický piknik, tedy jako krojovanou zvyklost.

Jinak jsme si připravovali jídlo sami ze společně nakoupených zásob a bylo to opravdu dobré a bohaté. V této souvislosti nelze zamlčet nejlepší hlášku celého zájezdu – z kuchyně se ozvalo: „Chce někdo čaj? Tak ať si ho uvaří!“ Nejlepší kulinářský zážitek však proběhl druhý den, kdy jsme dorazili na naše základní tábořiště, odkud jsme pak podnikali všechny výlety, do „rekreačního střediska“, kde nám manželka našeho průvodce Davida Pendla připravila zeleninové dorty tzv. páje – zvláště gurmáni mezi námi si opravdu přišli na své a jen stěží odolávali dalším porcím neodolatelného.

Šokoval mě však výsledek mého úsilí naučit se pravý anglický čaj s mlékem. John, náš druhý průvodce a řidič – přezdíváný námi „bludič“ pro časté nechtěné zajiždky :-), mi řekl, že žádný pravý anglický recept na to neexistuje, de facto si to každý udělá tak, jak mu to chutná. Při diskuzi o síle čaje a poměru s mlékem jsem ho nakonec dohnal k zoufalství, neboť jsem si namíchal malinko slaboučkého čaje s obrovským množstvím mléka. Bylo zajímavé, že najednou věděl, že takto pravý anglický čaj s mlékem určitě nevypadá, jenže já čaj nepiji vůbec, takže to pro mě byla jediná požitelná varianta.

Skvělé jídlo jsme zažili také v přímořské, rybářské restaura-

ci, ať už si dal někdo ryby či jen zapečené těstoviny, byla to opravdu lahůdka. A navíc za přijatelnou cenu.

Přímo neuvěřitelná byla všudypřítomnost hranolků, které osetrované jedí zkrátka úplně, zcela a naprosto ke všemu.

### Co si odnášíme?

V prvé řadě povzbuzení, že „snad tu Ymku neděláme zase tak špatně“. Myslím si, že některé věci bychom si mohli vylepšovat recipročně, zkrátka, že nejsme jen „chudí příbuzní“, přestože tam YMCA funguje bez přerušení mnohem déle. Určitě si všichni odváželi motivaci a nové nadšení do práce. Také spoustu inspirací, třeba jen v drobných maličkostech. Potvrzení toho, že úspěch každé takové cesty záleží především na organizaci a přípravě. V tomto ohledu se ukázala být Helenka Kosková zcela nenahraditelnou a její způsob vedení celé akce byl velmi příjemný, profesionální a milý, každý mohl cítit osobní prostor a přitom jasné vedení. Pro mě bylo tím nejpodstatnějším zjištěním, že ve všech zemích jsou lidé, kteří jsou ochotni sloužit druhým, že jsou to lidé vedeni stejným Duchem, který nás v YMCA spojuje.

Věřím, že tento pobyt přinese skrze jeho účastníky čerstvý mořský vítr i do našich českých Ymek.

J. V. Hynek



FOTO: MONIKA TICHÁ

## Program zájezdu ve zkratce

### Neděle 16. 4.

Příjezd do Londýna, ubytování v Indian YMCA.

Prohlídka Londýna – turistické atrakce (Tower Bridge, Big Ben, Houses of Parliament...) + YMCA atrakce (katedrála sv. Pavla, hrobka G. Williamse a pamětní deska k založení YMCA, Westminster Abbey...).

### Pondělí 17. 4.

Pokračování prohlídky Londýna, oběd v Hyde Parku.

Cesta do Bristolu a ubytování poblíž Bristolu – na 4 noci.

Prezentace YMCA v západní Anglii a historie YMCA + debata.

### Úterý 18. 4.

Výlet do Plymouthu (jižní pobřeží) – prohlídka města + YMCA (aktivity pro děti a mládež).

Výlet do Bridgewater YMCA (aktivity pro mladé, školící programy na "YMCA člunu"...).

### Středa 19. 4.

Výlet do Bournemouthu – prohlídka města a YMCA (YMCA radio, nízkoprahový klub, ubytovna a restaurace provozovaná YMCA...) s Blairem Crawfordem – prezident asociace zaměstnanců YMCA v Anglii, Irsku, Skotsku a Walesu.

Oběd s dobrovolníky a zaměstnanci YMCA.

Cesta trajektem kolem ostrova Brownsea, kde byly první chlapecké skautské tábory.

### Čtvrtek 20. 4.

Bath YMCA (kluby pro mladé, sporty, ubytování...).

Volný čas v Bristolu či Bathu (památky, procházky, nákupy).

Aktivity s YMCA Anglie – povídání, jídlo, společné hry, živá muzika... ve výtvarné dílně YMCA Bristol.

### Pátek 21. 4.

Odjezd do Londýna – cestou Stonehenge, ubytování v YMCA Wimbledon, večerní procházka.

### Sobota 22. 4.

Poslední procházka Londýnem a odjezd domů.



FOTO: ČESTMÍR TICHÝ

### ***Několik odpozorovaných zkušeností, které vám mohou posloužit jako doplněk k bedekru:***

1. Pokud se chystáte autobusem do Londýna, tak lepší je ten starší – bílý typ autobusu – dole je bufet a navíc ve žlutém (novějším) strašně fouká z klimatizace.
2. Hledáte-li v Anglii toalety, pak pozor. Nápis „TO LET“ nemusí být označení toalet s odlepeným písmenem „I“. Stejně tak CLOSED neznamena klozet.
3. Pokud si budete chtít založit v Anglii firmu, tak upozorňujeme, že bez trojúhelníka v logu se neobejdete. Po vzoru YMCA tak činí každý, zkrátka dokázali se poučit z toho, co je úspěšné. Např. i takový Peugeot, známý svým lvem, používá na ostrovech žlutý trojúhelník.
4. Pokud budete potřebovat v Londýně nutně taxi, tak se ne-  
dívejte jen po typických vozech Austin, viděl jsem opravdu i JEDNOHO taxíka jiné značky ;-).



# Čestmír Tichý Buckinghamský

Takřka ihned po příjezdu českých ymkařů do Londýna jsme mohli být svědky historické události české YMCA, když jeden z kolemjdoucích Londýňanů neváhal a v jedné londýnské street oslovil nejmladšího avšak nejstatnějšího člena naší výpravy Čestmíra Tichého. Z tohoto kolemjdoucího se následně vyklubal velký britský znalec historie a sochař v jedné osobě, který v Čestmírovi rozpoznal ducha Hounourpeace IV., jednoho ze slavných pánů Buckinghamských. Nedal jinak, než aby ho Čestmír ihned následoval do jeho uměleckého ateliéru a vystoupil zde na piedestál.

Náš nejmladší, nejstatečnější, ačkoli se zraněnou nohou fyzicky indisponován, ochotně svolil k účasti. Zbytek našeho pobytu tak Čestmír trávil v londýnském ateliéru onoho muže, zatímco ostatní čeští ymkaři radostně obráželi jednu anglickou Ymku za druhou. Trpěl pro dobro celé YMCA v České republice a za to mu navždy patří dík. Výsledná socha je totiž nyní s vysvětlením umístěna před budovou Indian YMCA v Londýně, kde spolu s námi ostatními trávil Čestmír svou první londýnskou noc. Tímto způsobem tak česká YMCA zůstane navždy v povědomí nesčetně mnoha Londýňanů.

Pro vyslovení díky za tak významný počin kontaktujte prosím Ymku Olomouc, odkud Čestmír Tichý, nyní zvaný též Buckinghamský, pochází.

*Kristina Otrisalová*

PS: Některá fakta uvedená v textu neodpovídají skutečnosti ;-)



FOTO: J. V. HÝNEK

## Radostné náboženství?

(Dokončení ze strany 2.)

národnostních otázek učiní YMCA zařízením na rozvodnění našeho vlastenectví. A jak se Němcům povolí...

Je dobře býti někdy prostořekým a říci na plno, co si ostatní jen myslí. Skoro bych byl v pokušení mluviti obšírněji o těchto podezřeních – leč dosti toho. Chci vyložit, že podivná rozmanitost činnosti YMCA je provedením jednotného kladného programu. Zdá se mi, že se náboženská práce začíná zpravidla od střechy, či vlastně že se dělají jen samé střechy. Rozsívá se slovo Boží a ušlechtilé pokyny, modlitby se vznášejí k Bohu, rozsívá se, ale neorá se. Je jasno, že nejprve musí býti připravena půda, musí zde býti lidé vážnější, hlubší, prostí frivolnosti a schopní oceniti krásu čistých radostí. Nebudou-li takoví, nebude celé jejich náboženství za mnoho státi. Všechna „vnitřní misie“ křesťanská vyzní na plano, jestliže nevezmeme své lidi již v mládí a nevychováme je tak, aby dovedli slušně, zdravě a s prospěchem užiti svých volných chvílí, neučili se lhát a podvádět, aby nepropadali alkoholu, nechodili do vykřičených domů. Nesmíme se nečinně dívati,

až si všechno to navyknou a pak je „obraceti“ všelijakými kázáními. Je to krátkozraké, uvidí-li někdo, že YMCA, snažíc se vyplniti celý život mladíkův lepším obsahem, usilujíc o stejnoměrný vývin jeho těla, rozumu, náboženství i sociálního citění, vzdaluje se svého křesťanského programu a úkolu. Není setby bez kypření půdy. Hledá-li dnes nejedna církev užšího styku s rodinou, neví-li, jak proniknouti do vrstev dělnických, mezi učně a příručí, jak bojovati proti prostituci atd., uznává-li, že je nemoudré a marné rozčilovati se nad zkažeností světa, když zlo již zapustilo kořeny, podává právě YMCA pomocnou ruku. Do jejího programu s nutností patří též, aby se mladí lidé naučili též řádně a nezkaženě bavit. Její koncepce křesťanství není pošmourná, nýbrž optimistická, činná, radostná. Ne v tom smyslu, že bychom chtěli radost za každou cenu i za cenu obětované ušlechtilosti; nýbrž tak, že musíme vychovati lidi, jimž ušlechtilé jednání není mrzutou povinností; nýbrž spojeno s oním radostným uspokojením jako každá úspěšně vykonávaná činnost lidská. Radostné křesťanství nezkaženého mládí.

*Jan Kozák*

*(Převzato z výroční zprávy olomoucké YMCA Cestou k cíli, 1923–1924, s. 10–11.)*

# Aikido na vlastní kůži

**Zcela neplánovaný bod programu akce „Bus do Anglie“ se odehrál poslední večer před naším odjezdem. Přijeli jsme do Londýna, do YMCA Wimbledon, kde jsme měli strávit poslední noc před odjezdem domů. Do budovy jsme vstoupili zadním vchodem a procházeli tělocvičnou.**

Mému zraku neunikl drobný muž v bílé horní části kimona a černé suknici, tedy oděvu zcela typickém pro zajímavý druh bojového (spíše obranného) umění aikido. Nelenil jsem a zcela bez ostychu se pána zeptal, jestli tu opravdu cvičí aikido. Potěšen zájmem a vidouce mou znalost disciplíny mě bez váhání pozval na trénink, který začínal asi za půl hodiny. Nikdy jsem aikido necvičil ani nezkoušel, dost jsem o něm četl a viděl nějaké fotografie a videa, ale řekl jsem si, když už ta možnost je a navíc v YMCA, tak proč to nezkusit. Rychle jsem tedy vyřídil spolu s ostatními účastníky zájezdu ubytování a stihl ještě rychle večeri (i když jsem se v očekávání veletočů prováděných mým tělem značně krotil).

Zbytek českých ymkařů šel na večerní procházku wimbledonské části Londýna a já jsem vyrazil na sólo akci zpátky do tělocvičny. Doprovázel mě jen Čestmír, který přivítal možnost nechat odpočinout své berle a kochat se netradičním uměním, navíc v mém podání ☺.

Instruktor Trevor Atterton, nositel 3. danu, vede několik kurzů, tento má v YMCA vždy v pátek od 19.30 do 20.30. Hodina měla rychlý spád. Velmi rychlou mluvou se nám snažil vysvětlit každý cvik a poté ho se svým mladým žákem předvedl. Přestože byl mladík o mnoho vyšší a těžší, padal na zem jako hruška. Přitom ale vše působilo velmi elegantně. Rozdělili jsme se do dvojic, představili se a snažili se napodobit našeho učitele. Na aikidu je nádherné to, že se bráníte agresí právě energií, kterou do útoku útočník sám vkládá. Chce to znát jen určité pohyby, techniky, postupy a útočník „dojede“ na svou vlastní agresí. K tomu, aby skončil na zemi, stačí vydat opravdu jen velmi málo vlastní energie.

Některé postupy jsem těžko chápal, ale když vám to sepne a děláte to automaticky, tak jste opravdu šokováni tím, že de facto nic protivníkovi neděláte a on už leží na zemi nebo naopak, pokud hrajete roli útočníka, tak vidíte, že partner s vámi nedělá „žádné velké věci“, jen vám lehce tlačí na ruku a už se válíte ☺.

Zajímavé bylo také to, že jsme se vždy na každý další cvik vystřídalí a vzájemně se představili. Zjistil jsem tak, že naše skupina byla velmi mezinárodní. Zvláště představení



FOTO: [HTTP://WWW.AI-KI-DOJO-MAINZ.DE](http://www.aiki-dojo-mainz.de)

s mladíkem z Polska bylo vysloveně slovansky bratrské. Hodina utekla jako voda a já jsem jen litoval, že nemám během roku dost času na to, abych mohl chodit na aikido pravidelně. Myslím, že je to velmi užitečné, půjde jen o to najít dobrého učitele. Snad ale není všem dnům konec.

*J. V. Hynek*

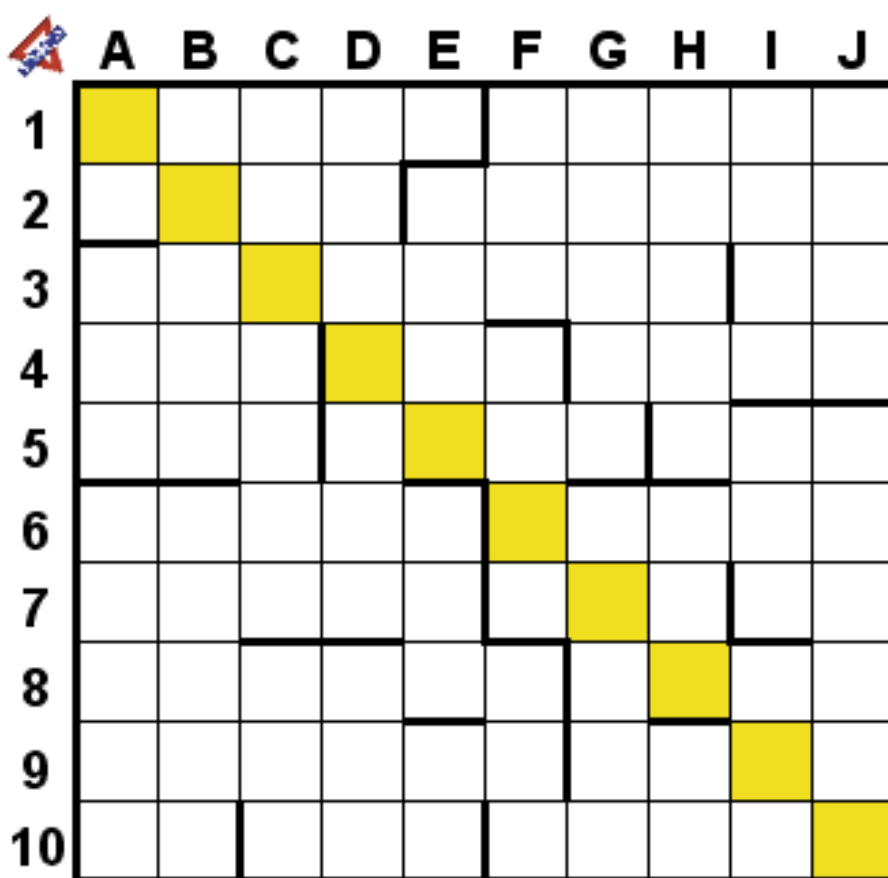
## Co je to aikido?

Aikido, čistě ve své praktické aplikaci, je umění sebeobrany. Aikido zdůrazňuje dobrý pohyb těla, hody a páky. Je eticky spojené s obranou proti nevyprovokovanému útoku. Při správném užití aikido může být prudká agrese pohotově a čistě neutralizována za zřetelné kontroly nad všemi aspekty útoku a obrany, takže se lze účinně ubránit, aniž nutně způsobíme vážné zranění.

Zdroj: [www.cfai.cz](http://www.cfai.cz)



Tajenka tohoto čísla skrývá slovo, které je odpovědí na otázku: Pro co je důležité znát své kořeny? V našem případě tedy kořeny naší organizace. Kdo tajenku vyluští, obdrží skvělou cenu – léto se blíží, a tak to bude kšiltovka YMCA. Pozor, největší šanci vyhrát má ten, kdo pošle vajtovku s vyplněnými všemi políčky. Stáhnout si ji můžete na [www.ymca.cz/protein/v0606.xls](http://www.ymca.cz/protein/v0606.xls). Minulým úspěšným luštitelem se stal F. H. z YMCA v Ústí nad Labem, gratulujeme a cena za ním putuje.



## VODOROVNĚ

- 1 Chrobák \* gymnázium lidově.
- 2 Tříakordový hudební styl \* utěšovati pohupováním v náručí.
- 3 Vychovatel dospělých \* známá tisková agentura.
- 4 Mužské jméno \* jiné mužské jméno :-) \* oslovení dolní končetiny.
- 5 Závěrečný šachový tah \* domácí Jiří \* dědičný činitel.
- 6 Bojová, nervově paralytická látka \* asi, zhruba, cca, okolo.
- 7 Kypřiti ruchadlem bří Veverků (prý ale byli bratřenci) \* koncovka textových souborů uložených v UTF-8 kódování \* ruský veletok.
- 8 Jeden z německých seriálových detektivů \* česká black metalová kapela (bez přehlásky, stejně to tam prý mají jen kvůli grafice), jinak je to taky jednotka tlaku.
- 9 Český boxer či mládě stromu třepotajícího listy \* kapky v trávě či křesťanské hudební vydavatelství.
- 10 Iniciály jména zřejmě příštího premiéra ČR \* Edgar + Allan = ??? \* čtveraté či trojúhelníkové nezdravé jídlo anglického typu.

## SVISLE

- A Známý olejářský koncern \* anglicky foneticky „já jsem“ \* metalová kapela (název odvozen od kolegyně Gomory).
- B Hospodsky „okolo“ či „dokola“ \* vězení archaicky.
- C Zvíře žijící v čistých říčkách \* přenos video či audio dat z DVD či CD na HDD.
- D Oddělit krajíc chleba nožem od bochníku \* jednoznačné identifikační číslo firmy či organizace.
- E Draslík \* kam se jel podívat hrdina písně Buty za tatu? \* co bylo před stvořením světa kromě Boha \* předložka pojící se se 3. pádem.
- F Zvláštní biblické slovo ze Zjevení 20,8 \* zesilující či stupňující předpona i samostatné slovo (archaické) \* popravčí.
- G Ženské jméno \* úvod či vstup nebo dovnitř.
- H Druhé zvláštní biblické slovo ze Zjevení 20,8 \* španělsky „řeka“ \* citoslovce naříkání.
- I Egyptský bůh řemesel a umění \* předpona slov týkajících se životního prostředí \* kanál pro informace o aktualizaci na internetových stránkách.
- J Oblíbené malinké bonbónky \* přemístit něco do něčeho (fakt mě nenapadlo jak to lip vyjádřit...).

# YMCA Praha a já

Dlouholetý a pevný vztah mezi YMCA Praha a mnou začal v roce 1928 a trvá prakticky dodnes. Bylo mi tehdy 17 let, ukončil jsem sextu Jiráskova gymnázia v Praze a uvažoval jsem, co s prázdninami. Můj, o dva roky starší kamarád, dokončil právě maturitu na též gymnáziu. Navrhl mi, abych jel na letní tábor YMCA na Sázavě, že i on tam bude trávit své prázdniny. Uposlechl jsem a přihlásil se. Jednoho slunného dne jsem přijel do kouzelného prostředí v údolí s řekou Sázavou a ihned jsem si to místo zamiloval.

Můj první pobyt v táboře trval 6 týdnů a sportovně na celý život ovlivnil moji pouť ve volejbalu a basketbalu do národního mužstva a s ním na Olympijské hry v Berlíně, na mistrovství Evropy a na cesty po celém světě jako hráče, trenéra a lékaře.

Tábor tvořila ze dvou stran obdélníka řada čtverhranných stanů. Na třetí straně stály mohutné stany jídelny, kuchyně a ubytovny vedení. Čtvrtou stranu tábora tvořila kouzelná řeka Sázava s dřevěným můstkem pro plavce, sahajícím téměř do poloviny toku, kterému jsme jinak neřekli než pier (pýr). Celý prostor uprostřed tvořila sportovní hřiště. Těsně za táborem vedla trať posázavského expresu, lokálky z Čerčan do Světlé nad Sázavou...

Ubytován jsem byl ve stanu č. 18. Bylo nás v něm celkem osm a naším vedoucím byl tehdy Prokop Franc, později ve světě sportu zvaný Pečeně. Jména se mu dostalo od neznámého autora, zřejmě pro jeho poměrně neforemnou postavu, spíše tučnou než svalnatou a kulatý obličej, který při zápasové námaze rudl a dělal dojem vařeného či pečeného masa. Člověk naprosto neodpovídající svou postavou zdatnému sportovci. Měl ale obrovskou předvídavost, rychlost a přesnost úkonů ve volejbalu i basketbalu. Vynikající jedinec, který se prosadil v obou sportech i v národním mužstvu. Po dlouhá léta kde byl on, byl jsem i já a mnohokrát jsme stáli vedle sebe jako mistři republiky, reprezentanti ČSR v obou sportech. Jméno Franc nikdo neznal, ani nečetl v novinách, ale jméno Pečeně bylo všeobecně známo. Tak jste se třeba dočetli v tisku, že mistry republiky ve volejbalu dvojic se opakovaně stali Klíma – Pečeně.

Velkým životním kamarádem se mi stal i další obyvatel stanu č. 18, chlapec asi o tři roky mladší, štíhlý a bá-

ječný přítel v táboře i po něm, v mém bydlišti v Dejvicích. Jmenoval se Ingo Bellmann. Ostatní chlapce ze stanu již nepamatuji.

Dalším významným táborníkem byl pro mne o rok mladší Franta Pícek. I on sehrál v mém životě důležitou sportovní roli. Tvořili jsme nerozlučnou dvojici smečáře a nahrávače ve volejbalu. V basketu útok, kterému novináři říkali Pícek moc klímá. (Pícek, Moc, Klíma.)

Šéfem tábora byl proslulý Joe First. Své křestní jméno Josef si poangličtil po návratu z Ameriky. A jméno First znamená



FOTO: ARCHIV YMCA

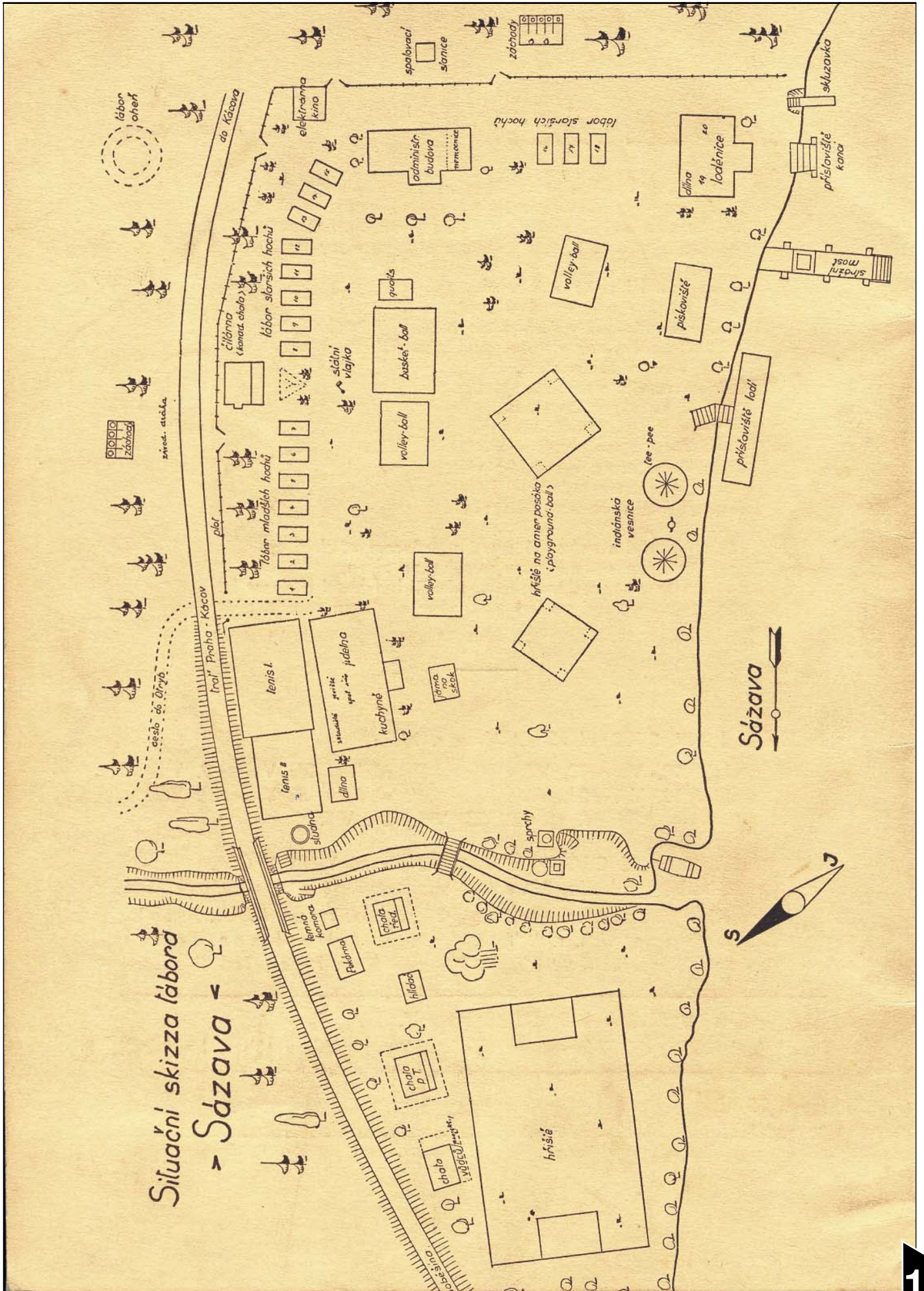
v angličtině první, a proto jsme mu v táboře neřekli jinak než Prvouš. Paní Firstová vládla kuchyni a byla matkou nás všech, pokud se jídla týče. Kdo chtěl, tomu přidala. Firstovi měli dva chlapce, tehdy ještě malé, starší Jarda patřil později mezi mé žáky.

Tábor byl veden v duchu prostého, nevtíravého křesťanství, bratrství i kamarádství. Mnohé bylo přejato ze starých zvyků indiánských. Vzpomínám, jak jsme v neděli chodili na Sunday service a zpívali indiánskou nábožnou píseň: Waconda

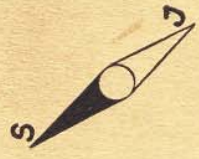


# Situační skizza láborá

Sázava



Sázava







*Sázavané. Stojící (zleva): ?, Kopecký, Ptáček, (asi) Josef Jiříčný, ?, Penížka, (asi) Pavel Hasterlík, Ladislav Vachulka, Jan Kühmund, ?, Jindra Sedláček, Prokop Franc (Pečeně), Jirka Vaníček; sedící (zleva): V. Valtr, František Pícek, Boura, Joe First, Ladislav Žástěra, Kazimír Stahl, František Sedláček ml., Mírek Vítkovský, ?.*

FOTO: ARCHIV YMCA

daydoo, wapandy atonej (vákonda dejdů, vapandy atonej). Skupinka kluků vedle mne zpívala vapandy dejdů, víckrát sem nejdů. Ale zle to určitě nemysleli.

V táboře platila přísná pravidla chování, která jsme se všichni snažili dodržovat. Trestem bylo veřejné pokárání u táborového ohně a naopak, za dobré skutky byla veřejná pochvala. Snem každého táborníka bylo splnění táborového odznaku. K jeho získání bylo potřeba splnit řadu uložených úkolů a dosáhnout sportovních limitů. Mezi úkoly patřilo třeba dokázat odvahu. Dostal jsem za úkol ve 12 hod. v noci opustit tábor jen s baterkou a nožem, jít asi kilometr do lesa a přiblížit se mýtině, kde toho dne tábořili cikáni. Na blízkém stromě vyrýt písmeno K. Byl jsem kontrolován při odchodu z tábora a za ranního rozbřesku i moje K. Jako úkol pro dobro tábora jsem dostal přivést ve vozíku špalky dříví, rozštípat je a připravit pro kuchyni.

Vzpomínám, že v našem stanu mezi chlapci byl asi čtrnáctiletý kluk. Říkali jsme mu Faty. Byl to budulínek, tlustoučký, stále dobré mysli. Hrozně mu chutnalo jíst a byl z domova zásoben dobrotami. Srdce měl na dlani a jeho největší touha byla získat táborový odznak. Stále chodil za mnou a prosil, abych jej naučil skákat, běhat, plavat, abych mu jeho výkony měřil a zjišťoval, zda se zlepšil. Snažil jsem se

jeho nadšení podporovat a plnil jsem úkol poradce. Teprve ke konci prázdnin splnil chlapec horko těžko limity. Trochu jsem mu i pomohl přimhouřením oka. Blížila se neděle a s ní návštěva rodičů. Chlapci zbývalo už jen splnit úkol pro dobro tábora. Náš vedoucí Pečeně stále nevěděl, co mu přidělit, protože vše již bylo vykonáno. A tak jej konečně napadl krutý žert: koupit šmirgl papír a vyleštit trasu kolejí, která procházela za táborem. A chlapec leštil a leštil, šmirgloval ze všech sil celé dny až do tmy. Vždy kus vyleštil a ráno musel znovu, protože padla rosa a koleje pokryla rez. V neděli přijeli rodiče, hledali v táboře chlapce, ale on leštil koleje. Přemluvil jsem rychle Pečička, tak jsem mu totiž důvěrně říkal, a ten ukončil chlapcovo trápení. Večer u táboráku dostal Faty odznak a nebylo toho dne člověka šťastnějšího a pyšnějšího než on.

Denní program byl v táboře bohatý. Byli jsme rozděleni do družstev a střídali jsme se pravidelně. V popředí naší činnosti byl především sport. Plavání, potápění a záchrana tonoucího. Atletické disciplíny: běh na delší trati lesem, sprinty 60 m, skok vysoký a daleký, hod koulí a oštěpem. Oblíbená byla i lukostřelba a hráli jsme také quoits, házení kovových kroužků na vzdálenost asi 5 m na kovový, do země zapíchnutý kolík. Návlek a co nejbližší vzdálenost byly počítány k dobru. Nejoblíbenějšími a nejvíce hodnocenými sporty byly odbíjená (volejbal), košíková (basketbal) a pasák (playgroundball).



V těchto hrách byly pořádány mezistanové turnaje. Volejbal jsem ovládal, základy jsem pochopil již ve dvanácti letech jako skaut. Basket jsme tehdy hráli s pravidly házené. Ve volejbalu jsem získal mnohé i pod taktovkou profesora Simona až na dorostenecky závodní úroveň. I Pečeně hrál volejbalový prim ve své třídě. Poprvé naše třída zvítězila nad Pečíkovou právě v roce 1928, kdy končil. Další dva roky jsme už byli bez konkurence. Tato okolnost byla asi také jednou z příčin, proč mě chtěl Pečeně mít ve svém stanu. Silný tým do soutěží. Do táborového turnaje jsme tehdy vstoupili jako dva borci hrající na úrovni. Třetí pilíř našeho družstva tvořil Ingo Bellmann, tehdy ještě pomenší, ale volejbal hrál dobře. Z ostatních jsme vybrali tři nejzdatnější a rozestavili jsme je mezi sebe. Metoda to byla dobrá. Celý turnaj jsme vyhráli, především zásluhou Pečíkovou a za mého přispění. I Ingo se překonával.

Pak přišel na řadu basket. Pečeně se mne ptal, jestli jsem jej někdy hrál. Rekl jsem, že u skautů, ale jen jako házenou do košů. Rozhodl se po tři dny před turnajem dávat mi lekce a učit pravidlům. Až do úplné tmy jsme cvičili přihrávky, driblování a stříleli na koš. I trestné hody. A pak přišel začátek turnaje. V prvním kole jsme měli slabšího soupeře. To mi dodalo odvahy, protože mi soupeř dovolil téměř vše, a tak jsem nabýval stále větší jistoty ve hře i ve střelbě. Tak se mohlo stát, že jsme zvítězili i ve finále, vyhráli jsme obrovský dort, který upekla pí Firstová a já jsem se objevil v reprezentačním mužstvu tábora v obou sportech.

Pasáka jsme hráli s velkou chutí. Ukázalo se, že jsem dobrý pákár a zadák. A tak se i tato hra stala mojí oblíbenou. K táborovému programu patřilo i vázání uzlů, zpěv, přednášky na vážná témata, projíždky po řece v maňásku, kánoí či lodce.

Večer jsme usedali k zakončení dne u táborového ohně. Vždy byl některý stan pověřen jeho přípravou. Uprostřed byla z velkých kmenů postavena vysoká vatra, od ní na všechny čtyři světové strany vytvořeny z větviček cestičky ke čtyřem malým vatričkám. K těm večer přistoupili čtyři vybraní táborníci, obvykle za vítězství či dobrý čin. Postupně každý z nich podpálil malý ohniček se slovy: Zapaluji oheň lásky, pravdy a víry. Postupně se ohýnky prohořely až k velké vatře a ta vzplála mohutným ohněm. Zpívalo se, vyprávělo, vzpomínalo. Byly to nezapomenutelné večery našeho mládí strávené v přírodě. Stále bloudím ve své paměti a téměř po sedmdesáti letech hledám jména svých spolutáborníků. Moc jich ale už nenalézám: Joe First, jeho paní, oba kluci, Pavel Stahl, Dr. Vachulka, hudební skladatel, hrál při nedělních bohoslužbách na harmonium, Jirka Vaníček, vynikající plavec pražské Slavie, Prokop Franc, řečený Pečeně, Franta Pícek, Ingo Bellmann a Faty. Jen tak málo jmen mi utkvělo v paměti a bylo nás přes dvě stě. Tak chabá je lidská paměť.

Ale nejsou jen vzpomínky příjemné, ale také drastické. Asi uprostřed prázdnin se snesla nad tábor prudká bouře, která lámala stromy a porazila téměř všechny stany v táboře. Naštěstí cely přikryly náš skromný majetek, a tak byl prakticky zachráněn. V táboře nastal zmatek, každý utíkal někam se skrýt. Zachraňovali jsme věci před záplavou, prchali do všech možných úkrytů, utíkali před padajícími stromy, skákali do řeky pro lodky a plovoucí předměty. Během hodiny bouře

ustala, ale následky byly hrozné. Ještě téhož dne jsme znovu postavili stany a usušili co se dalo. Naštěstí nikdo nebyl zraněn a všichni osvědčili odvalu. Jen ti malí prožívali okamžiky hrůzy. Byli ovšem i tací, kteří v této chvíli nacházeli rozkoš nebezpečí a byli ve svém živlu. Po úpravě tábora se vedení rozhodlo postupně zrušit stany a vybudovat chatičky na zděných základech. Celý tábor se složil, vybrali jsme 5 000 Kč a za ně byla ještě za mého pobytu postavena první chatka.

## K. Kozel: Koleje

Nápěv: J. Ježek: Ezop a brabenec – fox

Jednou z lesa, v tábor se nesa  
stařec holej,  
vidí chlapce, který tu hladce  
leští kolej.

Zpupně se zachechtá  
a chlapce se hned ptá,  
proč to břímě, navzdor své rýmě,  
takhle lechtá.

*Refrain:*

„Já, když už jsem táborník,  
se taky rád při práci chechtám – řehtám,  
a proč to dělám, se ani neptám.

Vím, že je to povinnost táborová  
pucovat kolej, dolej,  
třebaže tě při tom ruce bolejí.”

„To máš pravdu,” vece onen starý táborník,  
„až od práce umřeš,  
seberu ti na pomník.”

A tak i ty, na břehu Sázavy stříbropěnné,  
se s námi chechtej, řehtej,  
a na povinnosti nezareptej!

(Z *Almanachu tábora Ymky „Sázava“ 1932, s. 11.*)

Ještě jedna taková malá vzpomínka mne napadá na pobyt v táboře. Zatím co my běžní táborníci jsme plnili táborový odznak, Pečeně se ucházel o vyšší stupeň, čestný odznak. K jeho získání bylo třeba mimo jiné vytvořit menší literární dílko s táborovým obsahem. Přišel za mnou, abych mu něco napsal, on že je na takovou věc antitalent. Sedl jsem a během hodiny jsem mu napsal povídku a on ji odevzdal. Odznaku dosáhl. Po návratu z tábora mne jednou navštívil doma. Choval se rozpačitě a nevěděl jak začít. Nakonec hodil na stůl ymkařský časopis, kde jsem spatřil svou povídku podepsanou jménem Prokop Franc. Připojená kritika vyznívala kladně. Chvilí mlčel a pak najednou vyhrkl: „Nezlob se, je mi trapně!” Odpověděl jsem, že to nic, takových že si

umím napsat kolik chci a na celou věc jsem zapomněl. Dnes po tolika letech prozrazuji tajemství, které odešlo s primářem MUDr. Francem už před léty do hrobu.

Dva roky poté jsem odmaturoval a prázdniny jsem trávil se svými přáteli na lváni v Ratajích. Vyžívali jsme se sportovně. Využil jsem blízkosti tábora YMCA a dojednal vzájemná utkání ve všech třech sportech u nás i v táboře. Příkládám obrázky, na kterých je patrné, že v táboře stojí už jenom dřevěné domky (*Fotografie nebyly nalezeny – pozn. red.*).

V té době jsem už hrál volejbal i basket závodně ve Vysokoškolském sportu. Hlavním střediskem především basketbalu byla tehdy pražská YMCA. Sídlila v nové budově v Praze, Na Poříčí 12. Byly tam společenské místnosti, sportovní sál s klopenou běžeckou dráhou, která při utkáních v basketu a volejbalu sloužila jako balkón pro diváky. V prvním patře byla kavárna, v přízemí jídelna, v podzemí lázně s bazénem. Ve zvýšeném přízemí byly kanceláře, v patrech byty pro mladé muže a v nejvyšším patře chlapecké oddělení s hernami a

ma, Pícek, Pokorný, Sojka. Vedoucí F. M. Marek. Za zmínku stojí postavička Oty Člupka, dlouholetého předsedy Uncasu. Kapitánem byl v Praze studující Čechoameričan Johnny Brusil. Výborný hráč a nádherný kamarád. Nebyl střelec, ale vynikající obránce a osoba, která vtiskla celé naší košíkové vlastní styl. V Praze se oženil a před Hitlerem odešel zpět do USA. V roce 1932 jsme přišli do YMCA z VŠ Ing. Moc, Pečeně a já. Po několik let jsme byli mistry republiky a nikdy nebyli doma poraženi. V roce 1933 se hrálo proti Rumunsku, které jsme porazili 91 : 3. V téže roce jsme zvítězili i proti Itálii doma i u nich v Terstu, Benátkách (tam se hrálo ve zrušeném kostele) a Miláně na dlaždičkách. Za YMCA, která reprezentovala ČSR, hrál poprvé z chlapeckého Uncasu zapůjčený Trpkoš. V r. 1934 se hrálo 1. mistrovství Evropy v košíkové v Ženevě. I tam jela za ČSR YMCA, doplněna Čtyrokým z VŠ, Feřtekem z YMCA Kladno a Hájkem ze Sokola pražského. Porazili jsme Francii, Švýcarsko a prohráli jen těsně se Španělskem.

Hráči pražské YMCA, mnohonásobného mistra ČSR, dokončovali studia a přestávali hrát. Slavný team se rozpadl. Tehdy vyhrál divizní soutěž člen chlapeckého oddělení YMCA Uncas v sestavě Kozel, Kozák, Gebler, Bartoníček, Scholler, Trpkoš, Šilhavý. Byli to šikovní chlapci, ale mladí, nezkušení a především, až na Trpkoše, malí. Tehdy jsem se rozhodl a přestoupil k nim. Se mnou přišli ze Sokola pražského Labohý, z jiných chlapeckých skupin Prokop a Fahoun. Takto posílené družstvo převzalo ymkařské dějiny do svých rukou a po řadu let bylo mistrem republiky. V roce 1936 se konaly Olympijské hry v Berlíně. V týmu byla opět řada ymkařů. Pícek, Moc, Klíma, Prokop, Trpkoš. Skončili jsme 7.–12. Zlato získalo USA, stříbro Kanada, bronz Mexiko. V roce 1937 se konalo mistrovství Evropy v lotyšské Rize. Nejeli Pícek a Trpkoš, a tak bylo mužstvo silně oslabeno. Z Uncasu hráli Labohý, Bartoníček, Klíma, Kozák, Schollar a Prokop. Skončili jsme na sedmém místě.



Chlapci při basketbalu na střeše Paláce YMCA v Praze.

FOTO: ARCHIV YMCA

zařízením pro hochy do 18 let. Ředitelem pražské YMCA byl F. M. Marek a další funkce patřily bratřím Dárovi a Čestovi Škardovým.

V YMCA se od počátku hrál basket. Prvními hráči byli v Praze studující Američané, především Mormoni. Mezi nimi pamatují Geitha, měřil přes dva metry a byl první, typicky podkošový hráč. Krátce nato je začali nahrazovat hráči z Pobaltí, Estonska, Litvy a Lotyšska. Hráli pod společným jménem Baltica. Z nich pamatují především Haitova, který mne naučil prvkům košíkové, které jsem dosud neznal. Především dvojtakt. A pak už se začalo tvořit družstvo z českých hráčů. I to hrálo v našich soutěžích prim a s několika Američany společně nemělo u nás konkurenci a nebylo k poražení. V družstvu pražské YMCA v utkání proti Rize hráli Kodada, Brusil, Moc, Slá-

S Uncasem jsem prožil mnoho sportovních i mimo sportovních zážitků. Velkolepé bylo turné do Pobaltí. Byli jsme posíleni o Pícka, ale bez Trpkoše, a zvítězili jsme. V Kaunasu jsme hráli nerozhodně, s Litvou a to bylo úřadujícím mistrem Evropy.

Za Protektorátu jsme prožili rozvernou příhodu, která ale nemusela dopadnout dobře. Nezapomenutelný předseda Uncasu Dr. Ota Člupka dojednal s brněnskými družstvy turnaj. Nabídl, že přijedeme auty, Brno postaví tři nejlepší družstva, zajistí nocleh a stravu. My budeme čtvrtí, dodáme hodnotnou cenu pro vítěze. Na naši otázku, kde ji vezmeme, odpovídal Ota sošku sv. Jiří z vitríny v Ymce. Byl to dar při založení YMCA od dárců z Ameriky. V sobotu před koncem pracovního dne sošku uloupíme, v Brně ji vyhraje a v ne-





*Hráči Uncasu (zleva): Benáček, Chytil, Kříž, Chlumský, Šimek, Škoch, Vidlák.*

FOTO: ARCHIV YMCA

děli večer ji vrátíme zpět. Je to pia Fraus, sv. Klam, tvrdil Ota. A stalo se. První den jsme své soupeře lehce porazili. Večer uspořádali brněnští večírek. Napájeli nás vínem a trochu i šňapsem. Byl jsem jediný, kdo tušil nebezpečí. Napomínal jsem, ale marně. V neděli to byla hrůza. Celý zápas jsme prohrávali, Člupek byl na mrtvici, na kolenou prosil až téměř k slzám. Snad zázrakem se nám podařilo o bod vyhrát. Jiří byl vrácen, vše bylo v pořádku, jen Ota se velmi těžce zotavoval z prožitého šoku.

V pražské Ymce byla chlapecká sekce velmi silná. Odtud přicházeli mladí chlapi do divize a ligy. YMCA byla divotvorným pramenem talentů. Nejznámější chlapecké oddíly byly Uncas, Jiskra, Mohykán, Sázava a celá řada dalších. O Uncasu jsem již hovořil. Jiskru vedl a trénoval Karel Kozel. Studoval práva a psal texty k moderním písním. Jeho nejslavnější, který znamenal konec plytkým sladákům a byl prvním moderním textem u nás, se jmenoval Sám s děvčetem v dešti. Z Jiskry odešli výborní bratři Pražákové, Stixové, Perlík a Pračka.

Už za své závodní činnosti v Uncasu jsem se věnoval výchově mladých. Prvními dorosteneckými odchovanci byli: First, Krása, Drvota, Hodek, Charous a Ludvík. O rok později vzniklo družstvo z těchto chlapců: Benáček, Kříž, Chytil, Chlumský, Škoch, Šimek, Košatka, Prušák, Peřina, Vidlák a Feierabend.

Poslední a nejmladší tým tvořili chlapi. Důležití byli Vančura, Kinský, Stiksa a Feigl. Všichni tito chlapi dosáhli v basketu takové úrovně, že jeden rok se probojovala do 1. ligy tři družstva Uncasu. Ze všech těchto mladíčků vyrostli tito

representanti ČSR: Krása, Drvota, Ludvík, Benáček, Škoch, Kinský, Vančura, Siegl. V juniorské reprezentaci hráli další chlapi a tvořili vždy její základ. Ku př. Chlumský, Chytil, Šimek, Hodek, First, Pražák, Pračka.

V pražské YMCA sídlil generální ředitel YMCA v ČSR. Býval jím vždy Američan. Finanční dotace přicházely také odtud. Sekretářkou šéfa byla nezapomenutelná Vojtěška Ječmenová, moje dlouholetá přítelkyně. Pomáhala mně při vedení všech družstev. Sama byla výbornou hráčkou basketu i volejbalu. Vyhráli jsme spolu i mistrovský titul v soutěži smíšených dvojic ve volejbalu.

Kromě neúnavné práce pro YMCA byla i členkou YWCA, což byla dívčí odnož mužské organizace. Ta měla své sídlo v Žitné ulici. Ředitelem pražské YMCA byl F. M. Marek, osoba velmi známá. On byl naším prvním trenérem basketu až do olympiády. Po něm nás vedl jeho spolupracovník Česta Škarda.

V provozování našich sportů i na mezinárodní úrovni jsme byli úplní amatéři. V YMCA jsme museli za každodenní používání tělocvičny, sprch a bazénu platit měsíčně Kč 250. To bylo pro nás příliš, převážně studenty, a tak nám místo toho Marek zadával úkoly, kterými jsme to nahrazovali. Chodil jsem dělat trenéra skupině bohatých starších pánů, kteří platili za mne. Na prvním mistrovství Evropy do Ženevy jsme cestovali vlakem a každý hráč si musel zaplatit cestu na hranice sám. Dresy jsme dostali zapůjčeny od YMCA, na ně jsme si zakoupili státní znak a vlastnoručně přišli.

Ale nebyla jen pražská YMCA. Sesterské sídlily v Kladně



a Bratislavě. Na Kladno jsme jezdili každoročně. Hrály se tam turnaje Trojanův a Perseinův, volejbalový a basketbalový. Mezi účastníky Perseinova poháru byli Klíma, Pečeně, Pithart (určitě otec senátora), Tylínek, pozdější hokejový brankář pražské Slavie a můj celoživotní kamarád Láďa Otcovský (byl kuchařem YMCA Kladno a později v Karlových Varech hlavním mixérem proslulé Becherovky).

V Bratislavě mezi mnoha dobrými kamarády pamatuji především Ferdu Daučíka, který hrál i kopanou a brzy se proslavil jako vynikající obránce pražské Slavie.

Každoročně byla pořádána utkání všech YMCA střídavě v Praze, Kladně a Bratislavě. Naposledy to bylo v r. 1947 v Bratislavě. My jsme vyhráli volejbal, Kladno pasáka a Bratislava basket.

Němci za okupace YMCA nezrušili. Teprve komunistická éra ji uzavřela. V pražské budově sídlilo ČSTV. Teprve od sametové revoluce je opět pražská YMCA doma Na Poříčí 12.

Za poslední zmínku stojí, že existuje senior klub YMCA a s ním návštěvy YMCA tábora Sázava. Na obou místech se setkávají pravidelně někdejší chlápci a mladí muži, dnes starší a nejstarší generace YMCA. Je zajímavé, že YMCA nás nenaučila jen dobře sportovat, ale dala nám křesťansko-morální základ do života a při kontrole své činnosti s údivem může konstatovat, že více než polovina jejích členů dosáhla akademických titulů a byla ve svých oborech úspěšná.



Olympijské hry v Berlíně v r. 1936.

FOTO: SECHTL-VOSECEK.UCW.CZ

## Co nám YMCA dala?

Nejen, že nás naučila hrát basket, volejbal a dnešní softbal, ale vypěstovala v nás jistý druh kamarádství ve hře, úctě k soupeři a člověku vůbec. Samozřejmě i okamžité recesní odpovědi na danou situaci. Několik příkladů:

1. V roce 1937 se hrálo ME v Rize. První zápas jsme hráli proti Lotyšsku. Zeptal jsem se přátel z Rigy, jak se řekne lotyšsky sportovní pozdrav. Použil jsem této vědomosti a naše družstvo zvolalo před utkáním: Latvijai sveiks, sveiks, sveiks. Reakce z obecenstva i z novin byla značná. Od té chvíle jsme patřili k nejoblíbenějším.



Zápas YMCA (Uncas) se Slavií Praha.

FOTO: ARCHIV YMCA

2. Uncas jel na zájezd do baltických států. V den našeho utkání s Litvou v Kaunasu jsme si šli dopoledne zatrénovat. Hala stála na kopci a bylo k ní docela pěkné stoupání. Všiml jsem si, že po silnici jede povoz klád, tažený jedním koníkem. Asi uprostřed kopce zastavil a koník se marně pokoušel vyjet. Neměl už dost sil a bylo náledí. Dostal jsem nápad: „Kluci, jdeme!“ A tak čtveřice – Labohý, Prokop, Fahoun a Klíma bez váhání přiskočila k vozu a ten byl coby dup nahoře. Kousek před námi šli ostatní hráči a litevské vedení. V témže okamžiku k nám přistoupil místní strážník a začal nám cosi vykládat a svůj proslav provázal mohutnou gestikulací. To spatřili litevští vedoucí a utíkali k nám v domněnání, že jsme něco provedli. Po rozmluvě se strážníkem jsme se od nich



dozvěděli, že takový čin ochoty k obyčejnému člověku není u nich častý a náš čin, že je bezpříkladný. Odpolední tisk přinesl zprávu o události a večer jsme vystupovali z autobusu před halou špalírem bouřlivě tleskajících diváků.

3. Moji kluci, jak si říkala parta Kocha, Benáčka, Chytila, Vidláka a dalších, jela do Paříže. Beze mne, byl jsem v pilném studiu. Pořídili si na cestu nové dresy s přezdívkami na zádech. Ku př. Sypa, Kapička, Ben, Fík atd. Na teplácích měl každý nějaké písmeno. S těmi se tedy rozcvičovali i v Palleis des Sports v Paříži. Při nástupu se seřadili podle velikosti a udivení diváci četli: VIVE – LA – FRANCE. Dostalo se jim bouřlivých ovací.

4. Byl jsem lékařem celé sportovní výpravy na Akademických světových hrách v Bukurešti. Naši sportovci byli velmi úspěšní, získali 16 zlatých, 14 stříbrných a 17 bronzových medailí. Vytvořil jsem skupinu čl. účastníků, mezi nimi byli Hanzelka a Zikmund. Vymyslel jsem pokřik, který provázel v našem vydání každé dobré umístění. Skandovali jsme: Heja, hola, rija, Českoslovakia. Pak následovalo jméno vítěze a bouřlivé hurá! V novinách stálo, že čl. fandové, semknuti kolem svého lékaře tvoří neúnavnou skupinu fandů a pomáhají svým pokřikem vítězit.

5. V olympijské vesnici v Berlíně jsme měli před zápasem s Německem. Trpkoš a já jsme nemohli nedočkavostí spát. Rozhodli jsme se před sedmou hodinou, že se půjdeme do tělocvičny rozhybat. Měli jsme stejné oblečení jako celá naše výprava, a tak japonští zvědové netušili, že do tělocvičny jdou basketěáci a nikoliv mistři světa v gymnastice. Zapisovali do notýsků vše, co jsme jim předváděli a my jsme vymýšleli na nářadí i bez něj takové pohyby, že z nich museli být na větvi. Vrchol všeho bylo na kruzích provedené hnízdo.

*Josef Klíma*

*(Převzato ze strojopisu uloženého v archivu YMCA v ČR v Praze, Na Poříčí 12; zkráceno. Skica tábora z obálky Almanachu letního tábora YMCA Sázava 1936.)*

## O. Člupek: Pochod zálesáků

Nápěv: J. Ježek: Pochod 100% mužů

1. Po lesích válíme kostru svou neposednou,  
bradu holíme do roka jen jednou.  
U Soběšína, vše ruce spíná,  
greenhornové před námi zblednou.

*Refrain:*

Protože my jsme statní zálesáci,  
z nás každý potrpí si na legraci,  
řádíme tady v táboře –  
tak jako Indiáni.



FOTO: ARCHIV YMCA

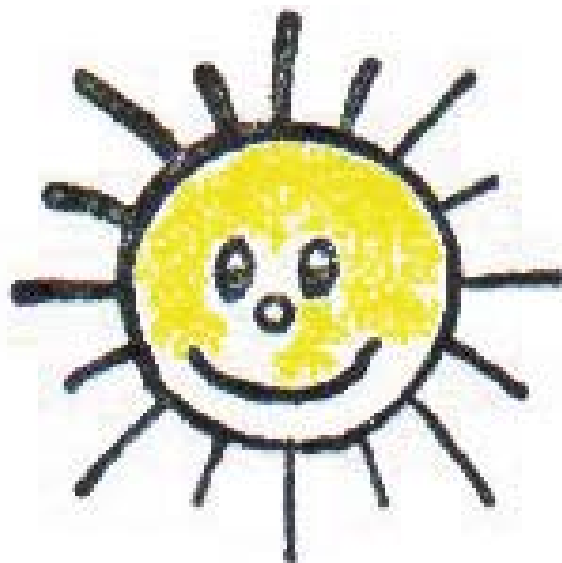
Z nás každý jedinou má vadu,  
že potrpí si trochu na kanadu,  
my dobře uděláme každou práci,  
protože my jsme statní zálesáci.

2. „Life sawer“ voláme, když seskočíme z pearů,  
klidně se vospíme po ementálském sýru,  
u Soběšína, vše ruce spíná,  
uděláme do světa díru.

3. Sporty milujeme, že je to pohyb zdravý,  
quoitsem rozbijeme navzájem sobě hlavy,  
u Soběšína, je velká psina,  
panují tam kanadské mravy.

*(Z Almanachu tábora Ymky „Sázava“ 1932, s. 13.)*

**V neděli si děti z Neveklova a blízkého i dalekého okolí mohly zaježdit vláčkem po městečku, povožít se na poníkovi v parku či poslouchat skupinu Kabrňáci z Tloskova. Tyto atrakce doprovázely Dětský den, který uspořádala YMCA Neveklov pro všechny děti z okolí. Děti přišlo i přes nepříjemné počasí (naštěstí nepršelo, ale byla zima) velmi mnoho, a to od batolat v kočárcích až po čtrnáctileté žáky škol.**



## Jak děti v Neveklově slavily svůj svátek

Děti soutěžily v deseti disciplínách, a to nejen sportovních – byl to třeba slalom s pneumatikou, poznávání potravin podle čichu, hmatu a chuti, oblíbené shazování plechovek či zdravotní věda – kde poznávaly léčivé bylinky a vzpomínaly na některé postupy první pomoci a ošetřování zranění. Probíhaly opičí dráhou, přecházely hřiště po dvou židlích, malovaly,

střílely ze vzduchovky a největší úspěch měl přechod po lanech nad potokem, ten si některé děti vyzkoušely dokonce vícekrát.

Zajímavý pro všechny byl také požární útok neveklovských hasičů a úspěch u dětí měli i pejskové z chovné stanice paní Dvořákové z Bystřice.



Na zrealizování akce se podílelo mnoho subjektů – například Obecní úřad Neveklov, Středočeský kraj, neveklovští sokolové, hasiči, myslivci i fotbalisté a mnoho dalších. YMCA Neveklov všem děkuje za pomoc a podporu.

*Markéta Doušová  
YMCA Neveklov*

FOTO: YMCA NEVEKLOV



# Logumkloster Hoejskole

Studium na „Hoejskole“ v městečku Logumkloster na jihu Dánska doporučujeme každému, kdo se po střední škole rozhoduje, co dál. Užije si půlročního oddechnutí a vytrhne se z monotónního života. Zažije spoustu věcí, o kterých se mu ani nesnilo, pozná obrovské množství zajímavostí z různých kultur. Získá také samostatnější přístup k životu. Musí si sám vyprat, musí si umět zorganizovat svůj čas a zapojit se do příprav jídla a úklidu společných prostor. Stykem s různými kulturami si člověk vytváří i nový pohled na svou vlastní zemi a její kulturu.

Hlavní důraz se v této škole klade na tzv. culture meeting. V našem roce, tedy leden až květen 2006, se nás sešlo celkem 39, z čehož bylo 19 cizinců a 20 Dánů. Paleta národů byla opravdu pestrá: Peru, Čína, Japonsko, Jihoafrická republika, Palestina, Faerské ostrovy, Německo, Estonsko, Maďarsko, Slovensko a Čechy.

Vyučování je rozděleno do dvou hlavních větví podle jazyků, ve kterých se vyučuje, tedy dánská skupina a mezinárodní, anglicky mluvící skupina. V rámci každé skupiny si studenti mohou volit některé předměty, jiné jsou povinné, celkové

však student musí navštěvovat 28 hod. týdně. Mezi povinné předměty patří náboženství, dánská kultura, psychologie, mezinárodní vztahy, anglická literatura, zpěv a také meetingy studentů, studentů s učiteli, nebo jen mezinárodních studentů. Řeší se program na příští týden, problémy, nabídky a upozornění. Také každé ráno se všichni společně sejdou, zpívají a některý z učitelů přednese nějakou myšlenku na den. Z volitelných předmětů je zde na výběr dánština, sport, výtvarné činnosti (kreslení, keramika, práce se sklem), sbor, grafický design, černobílé nebo digitální fotografování, divadlo, band a tzv. friluft, což je předmět, se kterým se chodí na výlety, jezdí na kajaku, leze na horolezeckou stěnu...

Dvakrát během pěti měsíců se koná tzv. project week. Během tohoto týdne si každý zvolí jeden předmět, v rámci kterého pracuje celý týden, ostatní předměty se ruší. Na koci týdne projektů se každá skupina prezentuje koncertem, výstavou nebo jinou prezentací své práce.

Pobyt v Logumklosteru se však zdaleka netočí jen kolem vyučování. Hromadně se organizují jednodenní výlety po blízkých kulturních a přírodních zajímavostech. Kromě toho



FOTO: ARCHIV AUTORŮ



FOTO: ARCHIV AUTORŮ

si sami studenti vymýšlejí různé akce, ať už se jedná o cyklovýlety, procházky v blízkém lese, barbecue, narozeninové oslavy, party nebo promítání filmů. Škola organizuje v rámci studia i dvoutýdenní zájezd do nějaké exotické země. Letos se například jelo do Číny.

Všichni studenti jsou rozděleni do pěti skupin. Tyto skupiny se každý týden střídají při pomoci v kuchyni a úklidu společných prostor. Pokoje jsou dvoulůžkové a jednolůžkové, každý má své umyvadlo, koupelna a WC je společné pro více pokojů.

Život v Logumklosteru je život v jednom velkém mezinárodním společenství, kde je relativně dost organizován čas. Kdo je rád neustále obklopen lidmi, bude zde velmi spokojen. Studium není náročné, prioritou je mezilidská a mezikulturní komunikace. Každým rokem se zúčastní také několik studentů z České republiky. Čeští studenti z minulých ročníků zde vytvořili příjemné povědomí o nás. Máme nyní možnost v přátelské atmosféře rozvíjet naši spolupráci.

## Výlet do Číny

Bezesporu největším lákadlem a jedním z hlavních důvodů ke studiu v Logumkloster Hoejskole byl ale pro nás 12denní pobyt v Číně. Transkontinentálnímu výletu předcházela týdenní příprava ve formě výuky základů jazyka, historie, náboženství, kaligrafie, architektury, hudby, kinematografie a gastronomie. Nebylo vůbec lehké poprat se při první čínské večeři s hůlkami a miskou rýže...

Celkově to byl o dost jiný styl cestování, než na jaký je většina Čechů zvyklá – ubytování v luxusním hotelu v centru Peking, jídlo 3 x denně pokaždé v jiné restauraci, vlastní

průvodce, každé ráno přistavený autobus až k nosu a úžasně plný a dobře připravený program.

Hned první den, ještě unavené po desetihodinovém letu a časovému posunu, nás čekalo největší náměstí světa – Nebeského klidu – s vévodícím mauzoleem Mao Ce-tunga a „street kitchen“, kde si můžete koupit, pokud se nepozvracíte už z okolního oděru, od pečeného psa, po hada, žábu, kobylinky, brouky...

Další dny následovaly prohlídky nejvýznamnějších památek z dob středověkých dynastií (císařské Zakázané město s 9 999 místnostmi – až do roku 1912 uzavřené pro veřejnost, Letní palác, nejchudší, šedá městská čtvrť Hutong s návštěvou

místní mateřské školky, buddhistický Lama temple, Temple of Heaven...), neunikly nám ale ani nejmodernější části Peking, už z dob Čínské lidové republiky (od r. 1949) – krom již zmiňovaného mauzolea i art district s galerií moderního socialistického umění a ještě nedostavěný olympijský park se stadionem ve tvaru ptačího hnízda.

Olympiáda se v Peking, chystá na rok 2008 a je to znát na každém kroku. Už v prvních minutách na letišti nás zahalil hustý prach a špína, který se nás držel po celou dobu pobytu. Na každém kroku se totiž buduje, přestavuje a les jeřábů neunikne téměř žádné fotografii. Z toho důvodu byly také bohužel zneprístupněny nejvýznamnější části výše uvedených památek. Nahradily to ale další zážitky z Kung-fu show a Pekingské opery. I sami Číňané tvrdí, že tuto tradiční operní událost by si měl každý alespoň jednou zažít... ale že pro jednu to stačí až až...

Vyvrcholením asijského výletu byl, alespoň pro mne, třídenní pochod po Čínské zdi vzdálené asi 200 km od hlavního města. V nádherném horském prostředí prostém prachu, s občasnými taoistickými či buddhistickými chrámy v okolí a velikou pohostinností místních jsme se cítili jak v ráji.

Moc nás proto mrzelo, když se náš výlet schýlil ke konci a my jsme nasedali do letadla plni nových nezapomenutelných zážitků zpět na dánskou půdu.

Celý tento výlet i pobyt v Logumklosteru nám zprostředkoval finančně dánský demokratický fond Cirus.

*Kristýna Luďvíková  
Martin Čeřovský*





Evangelische StudentInnengemeinde  
in der Bundesrepublik Deutschland  
Mitglied im WSCF (World Student Christian Federation)



International Ecumenical Student Meeting

# Let's talk about: Freedom

20.-26.8.2006 in Waldsiefersdorf (close to Berlin/Germany)

#### Objectives / expected results:

As in the last years the International Ecumenical Student Meeting will take place in summer at the beautiful place of Waldsiefersdorf, 10 meters away from a very beautiful lake. The most important object of the meeting will be the exchange between students from very different countries of Europe. We will try to share our own experiences and values and transmit some knowledge about our own country. The learning and testing of new methods of international work and intercultural communication will be part of the meeting. Regarding the content of the seminar we will discuss about **Freedom**: how do we understand the political, religious and personal dimensions of this abstract term? What does mean **Freedom** for our daily life?

Besides our own religion and ecumenical aspects should be points of emphasis during the week.

#### Programme main elements:

- Lectures & Working groups about the topic
- "Country reports" presented by the participants
- Trip to Berlin and visiting of interesting organisations and places
- Ecumenical exchange & common prayer

Intercultural evenings with campfire & swimming & a lot of fun



**Venue:** Waldsiefersdorf (beautiful place situated near to a lake), close to Berlin in the Youth Hostel "Haus der Kirche"

**Language:** English

**Participants:** Up to 30 students from EU and non-EU countries of Europe, sent by the Student Christian Movement of their countries (not more than 3-4 participants from each country)

**Requirements:** Good knowledge of English / Interest in the subject/ application form with an essay (minimum one page in English) concerning the subject of the seminar ("inspiring"

questions you can find at the application form/ age limit 30 (for exceptions you have to ask)

#### Participation fee:

For Western-Europeans & students from "old" EU members: 50 €; For Students from Baltic States, Poland, Czech, Hungary, Slovakia, Slovenia: 30 €;

For Students from Eastern and South Eastern Europe: 15€

**Accommodation, Food and Programme included**

#### Travel costs:

Reimbursement for Students from Western Europe: 50%

Reimbursement for Students from Baltic States, Poland, Czech, Hungary, Slovakia, Slovenia: 75 %

Reimbursement for Students from Eastern and South Eastern Europe: 90 %

Condition: Only bus or train 2<sup>nd</sup> class or low cost flights!

Following low cost companies are flying to Berlin: Air Berlin, easyjet, hlx.com, Germanwings, InterSky, DBA (check as well: [www.whichbudget.com](http://www.whichbudget.com))

#### Application and Information:

Forum 2- Section for international relations and ecumenism

Evangelische StudentInnengemeinde (ESG)

Berliner Str. 69, D-13189 Berlin

Tel: +49-30-44 67 38-0 Fax: +49-30-44 67 38-20

e-Mail: [forum2@bundes-esg.de](mailto:forum2@bundes-esg.de), [www.bundes-esg.de](http://www.bundes-esg.de)

**Date of application: 1.6.2006 (for all who need a visa) / 1.7.2006 (for all others)**



FOTO: FILIP HUŠEK

**Již po jedenácté se 17. 6. 2006 v Ústí nad Labem konal volejbalový turnaj Lemra cup. Podle názvu by se mohlo nezasvěcenému zdát, že jde o příležitost pro méně zdatné hráče. Poučení jedinci (ke kterým budete patřit po několika řádcích i vy) ale vědí, že jde o turnaj na počest zapomenutého občana Ústí nad Labem Konráda Lemry, který žil v 17. století a díky svému postavení zámožného měšťana přispěl k rozvoji sportu ve svém milovaném městě.**

Turnaj je to velmi příjemný, hrají smíšená družstva (v každém týmu musí být minimálně dvě dívky či ženy) a hraje se na síti vysoké přesně napůl mezi mužskou a ženskou, což umožňuje smečovat a blokovat většímu počtu hráčů ☺. Netradiční je tato událost také tím, že po zahájení turnaje před nastoupené týmy vystoupí jeden z hráčů a pronese krátké biblické slovo a modlitbu – poděkování za příležitost k setkání a možnost radovat se ze hry. A také tomu tak bylo, hrálo se naplno, ale přitom na sebe spoluhráči i protihráči nešetřili úsměvy.

### **Konečné pořadí:**

1. Dream team
2. Bagris Ústí n/L.
3. Poldi Kladno
4. YMCA team
5. CB Teplice

pořadí na prvních čtyřech místech mohlo být de facto jakékoliv. CB Teplice však měla nejlepší fanklub a získala alespoň cenu fair-play. V každém případě ale komu čest, tomu čest, vyhrát mohl jen jeden, a to byl pro ročník 2006 Dream team, i když první místo vybojoval až po dramatickém finále s ústeckým Bagrisem, který vynikal obrovským nasazením.

Narychlo spíchnutý YMCA team skončil tentokrát čtvrtý, ale rozhodně neudělal ostudu. Příští rok určitě YMCA postaví družstvo, které ostatním ukáže, která organizace volejbal přinesla do České republiky. Jste-li schopni postavit tým za vaši YMCA nebo budete-li se chtít přidat do nějakého ymkařského týmu, ozvěte se a počítejte už dnes s červnem 2007, určitě se vám tento turnaj zalíbí.

*J. V. Hynek*

*PS: Navíc ceny pro vítěze jsou opravdu košaté ;-).*

Kvalita jednotlivých družstev byla relativně vyrovnaná,



# Krátká zpráva o Praseti čili Moravském pracovním setkání

**Kdeže? Na táborové základně YMCA ve Veverské Bítýšce u Brna. Kdyže? Od pátku 19. 5. až do neděle 21. 5. A kdože? Přes třicet průběžně se prolínajících účastníků včetně zahraničních hostů ze Slovenska. Pracovalo se, povídalo se, hrál se volejbal, opékalo se – to avizované prase moravské – a k tomu se poslouchala přednáška Jana Šimsy.**



FOTO: LADISLAV PECINA

Přednášející sice začal svou přednášku tím, že si připadá jako vycpaný medvěd, ale už od začátku bylo vcelku jasné, že se nebude jednat o neuspořádané vzpomínky prvorepublikového pamětníka. Zajímavý byl přehled aktivit prvorepublikové Ymky a jejích nových počínů v oblasti sportu i to, jak Ymka vznikala – od vojenských Ymek k občanským.

Přednášející se pokusil zaktualizovat některé zkušenosti jak z doby před válkou, tak za války v utajeném oddíle Mohykán (Masaryk). YMCA utrpěla za války velkými ztrátami, poněvadž

se řada členů i sekretářů zúčastnila odboje proti nacistické okupaci.

Přednáška vedla k volné diskusi, z níž vyplynul naléhavý úkol pro všechny kolektivní členy YMCA, a to věnovat se přípravě členů, i těch nejmladších, pro podnikatelství i pro činný hospodářský život, jak zdůrazňoval ve 30. letech tehdejší několi-kaletý předseda YMCA v Československu Ing. Václav Havel, i když zároveň varoval před tím, aby jednotlivé pobočky dávaly přednost budovám před výchovou.



FOTO: LADISLAV PECINA

Bylo to prostě fajn a ne-přišlo nám, že by to bylo plácnutí do vody. Potvr-dila nám to i zahraniční účastnice ze Slovenska. Účelu bylo dosaženo: chtěli jsme aby se lidi poznali a navázali nové kontakty. Ukázalo se, že při vzájemných setkáních vznikají nové podněty a nápady pro další činnost, takže se těšíme na další ročník – zaktualizujte si své webové adresy a čtěte e-mailové zprávy. A hlavně – přijedte. :-)))

*Helena Najbrtová  
YMCA Brno*

## LUŽICKÁ SEDMIČKA

95 km za jeden den a kousek

Kdy: 22.–24. 9. 2006

Kde: Brniště – dům Oáza, č. p. 13

Kam: 7 vrcholů, 95 km – do luk, lesů, strání a kopců

Lužická sedmička je název pochodu přes sedm vrcholů, které leží v Lužických horách nebo je z nich alespoň výhled na tento překrásný kraj. Trasa to vskutku není krátká, měří 95 kilometrů. I reliéf těchto hor naznačuje, že převýšení celé trasy činí úctyhodných 2 300 metrů. Méně zdatní však mohou vyrazit i na trasy kratší.

Jsi-li nadšen tímto pochodem, neváhej a přihlas se už na příští ročník.

Zkrátka a dobře, vítěj mezi námi šlapery!

Na [www.luzickasedmicka.cz](http://www.luzickasedmicka.cz) najdete více.

*Luko Kuc  
ředitel pochodu, YMCA Děčín*

## Výtvarná, literární, fotografická a filmová letní soutěž!

Začátkem června zahájila ČRDM kampaň Rady Evropy Každý jsme jiný, všichni rovnoprávní na podporu lidských práv, rozmanitosti mezi národy a participace, pro více informací navštivte stránky kampaně [www.crdm.cz/kampan](http://www.crdm.cz/kampan).

V rámci této kampaně proběhne výtvarná, literární, fotografická a filmová letní soutěž pro mladé lidi od 6 do 26 let, více informací o ní se dozvíte na <http://www.adam.cz/view.php?cisloclanku=2006061601>, kde je k dispozici i leták ve formátu pdf.

Prázdniny jsou dobrým časem pro zapojení se do soutěže i například během letních táborů. Uzávěrka je 8. září 2006.

*ČRDM a J. V. Hynek*

## Nová tvář na festivalu VOX 006

**14. října 2006**

V tento den se bude v Praze konat další ročník hudebního festivalu VOX. Jeho organizátoři umožní krátké vystoupení také třem méně známým skupinám, které splní následující kritéria:

Soutěž je určena pro začínající nebo méně známé **česky** zpívající skupiny (interprety), jejichž tvorba obsahuje **křesťanské poselství**.

Týká se všech hudebních stylů kromě tzv. vážné hudby, sborového zpěvu či schol.

Kapela zašle **demon**nahrávku (CD, MP3, v nejhorším případě MC) s minimálně dvěma a maximálně čtyřmi písněmi z vlastní tvorby **nejpozději do 31. 8. 2006** na adresu:

Rosa, Thákurova 3, 160 00 Praha 6  
e-mail: [petr@rosamusic.cz](mailto:petr@rosamusic.cz)

Podle zaslaných nahrávek vybere komise, složená ze zástupců pořadatelů, médií a hudebníků, tři skupiny, které se budou moci prezentovat v rámci festivalu VOX 006 (každá třemi písněmi).

Na festivalu pak bude hlasováním posluchačů a porotou určen vítěz soutěže, kterému pořadatelé zajistí **1 nahrávací den ve studiu zdarma**.

## MANA – setkání všech ymkařů

se uskuteční 22.–24. 9. 2006!

Další informace najdete v průběhu roku na [www.ymca.cz](http://www.ymca.cz). Rezervujte si termín! Původní dubnový termín byl postoupen busu do Anglie. Nyní tedy platí září!



# ČAS PRO ŽIVOT, ČAS PRO

# LIFE

## LITOMĚŘICKÝ FESTIVAL 2006

Pod tímto názvem proběhl už druhý ročník akce LIFE – Litoměřický festival soudobé křesťanské kultury.

Letos se konal na dvou místech, jednak na Mírovém náměstí v pátek a byl určen především dětem se zábavně poučným programem „Objevujeme vesmír“ a byl tu prostor i pro seznámení se s prezentacemi neziskových organizací pro veřejnost.

V sobotu v Jiráskových sadech byl připraven program ve dvou sektorech – v parku různé hry pro děti a na pódiu pak známý moderátor celého festivalu Aleš Juchelka postupně přivítal řadu zajímavých hudebních a tanečních skupin. Diváci mohli

slyšet folk a spirituály v podání kapel Bezefšeho, Terebint a Vockap, folk-punk-rock skupin Pranic a Eliata. Netradiční zážitek předvedla taneční skupina Xaris Dance.

Na závěr zahrála skupina Lincoln a duchovní slovo pronesl jeden z místních křesťanských kazatelů Jiří Tomášek.

Na celém projektu LIFE se podílí řada litoměřických křesťanských církví a dalších organizací: Bratrská jednota baptistů, Evangelická církev metodistická, Československá církev husitská, Církev adventistů sedmého dne, Českobratrská církev evangelická, Středisko křesťanské pomoci Klubíčko, Brněnská tisková misie, Dětská misie, Diakonie Českobratrské církve evangelické, Občanské sdružení Návrat domů, Dům křesťanské pomoci – Bethel, Dům Naděje, Hospic sv. Štěpána, Rybářské Volunteers In Mission, John Rouhut, Hershey z USA a ADRA o. s. To ukazuje na velmi dobrou schopnost spolupráce křesťanů v tomto regionu a také na skutečnost, že křesťané mají veřejnosti co nabídnout. A to je také jedním z hlavních záměrů akce.

Organizátoři již jednali i s YMCA, a tak se možná za rok na této velmi zdařilé akci budeme také podílet – zřejmě skrze některou blízkou YMCA.

Na [www.umc.cz/life](http://www.umc.cz/life) můžete získat více informací o festivale a na [www.vockap.cz](http://www.vockap.cz) najdete více fotografií.



FOTO: J. V. HÝNEK

J. V. Hynek

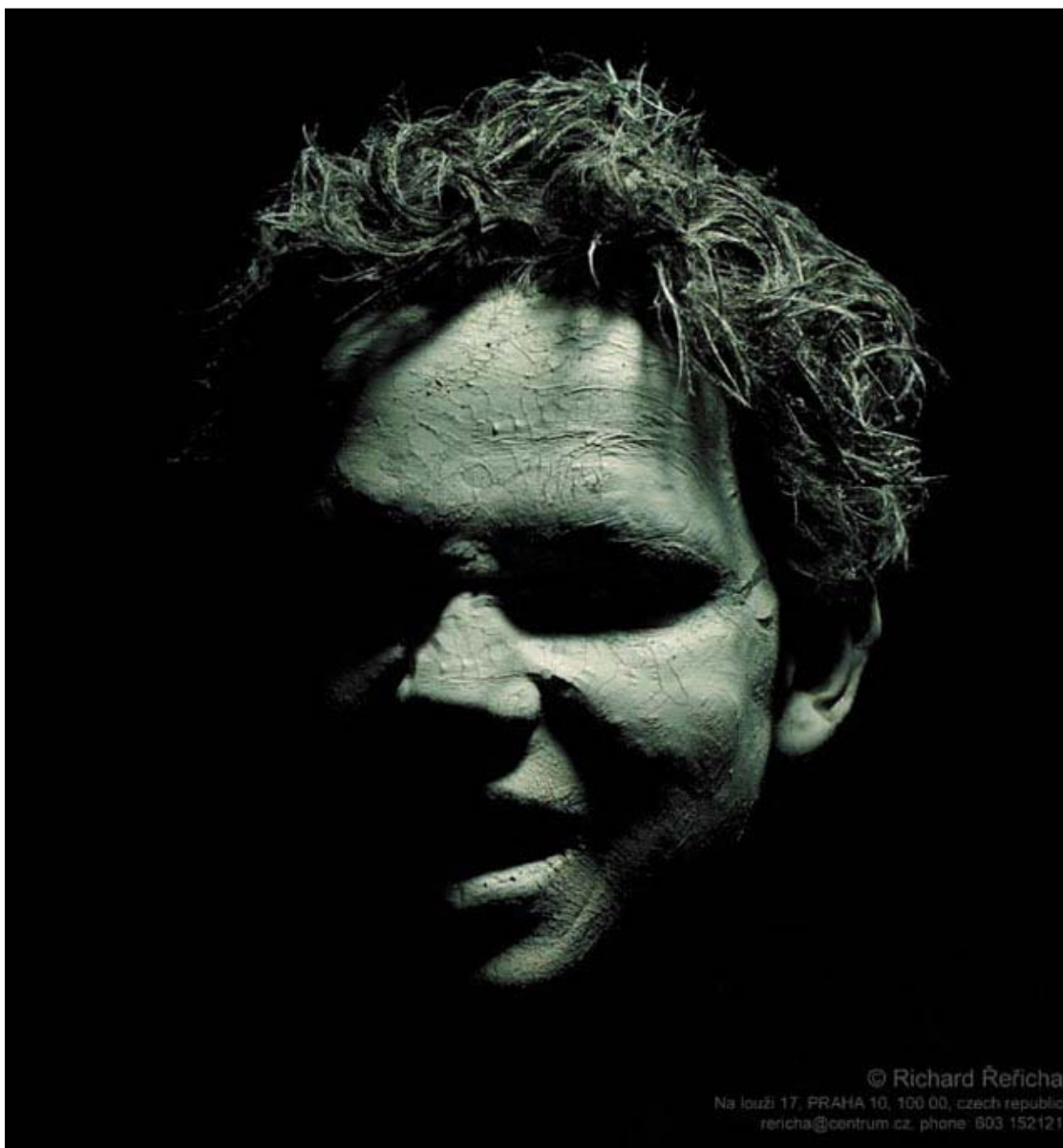
## November 2nd

Počátky této kapely sahají až do roku 1995, do Hranic. Z původní sestavy dnes zbyli jen zpěvačka a kytaristka Saša Langošová a kytarista Roman Helcl. Zbytek sestavy v dnešních dnech tvoří Tomáš Brožek (bubeník), Jan Kořínek (hráč na hammondky a piano), Martin Lehký (střídající basák) a Radim Genčev (střídající basák). Svůj debut, který byl kritikou přijat více než kladně, nahráli v roce 2002, pod názvem *Midnight Desert*. Další, současné album, *Little Miss Behavin' and the Troublemakers*, vydali v roce 2005. Toto CD bylo napůl nahráváno v Čechách, napůl v Americe a v časopisech se o něm zmiňují jako o albu, u kterého je k neuvěření, že vzniklo v naší domovině. První singl a současně i klip vyšel poměrně nedávno, po více než půl roku od vydání alba a má název *Run*. Kapela hrála mnohokrát v zahraničí (USA, VB...) a nyní je hlavní náplní jejich práce nastávající festivalová sezona. Vy si určitě nenechte ujít jejich koncert na *United Island of Prague*.

## Tool

Po své první koncertní návštěvě Prahy v roce 2002, na *Oz-festu*, se Tool vrací do Prahy v rámci svého koncertního turné. Tool, což jsou zpěvák Maynard James Keenan, kytarista Adam Jones, basista Justin Chancellor a bubeník Danny Carey, vznikli na počátku 90. let. Svůj debut, *Undertow*, který se ihned stal platinovým, vydali v roce 1993. Na další posluchači i kritikou očekávanou desku se čekalo až do roku 1996 a vyšla pod názvem *Aenima*. Na její úspěch navázali v roce 2001 albem *Lateralus*, které se od předchozích však viditelně lišilo. Skladby byly uzavřenější, ne tak zapamatovatelné jako na *Aenime*, snad s výjimkou písní *Schizm* nebo *Parabola*. Na další dávku metalové hudby se fanoušci mohou už zanedlouho těšit a mohou si dokonce vybrat mezi dlouho očekávaným albem nebo jejich pražským koncertem.

*Majda Rounová*



© Richard Řeřicha

Na louži 17, PRAHA 10, 100 00, czech republic  
reřicha@centrum.cz, phone: 603 152121





FOTO: FILIP HUŠEK

aneb Co ulpělo v redakčním komíně

## Ymkaři sobě!

Uvedený nadpis není nijak nadnesený, ba naopak, podstatu následujících úvah vystihuje snad ještě lépe než jeho originální užití...

Kolik a jaké příspěvky totiž do Proteinu pošlete, takové si také přečtete! Otázkou je, co si přečtete, když nepošlete nic... Zatím jste si mohli přečíst vždy něco z archivu YMCA, bylo to určitě zajímavé, ale řekněme si upřímně, asi to není zcela smyslem Proteinu. Archivní zajímavost je jistě dobrým zpestřením, ale proteiny by měly být i čerstvé, aktuální, současné, živé...

Zkrátka, pokud vám něco v Proteinu chybí, tak je možná velice jednoduchá náprava – pošlete to a přístě to tam bude.

Protein je úžasný v tom, že nabízí prostor pro KOHOKÓLIV, kdo se chce s ostatními podělit o to, co v YMCA prožil, zažil, očekává, plánuje...

Navíc v éře digitálních foťáků není problém oživit svůj příspěvek doprovodným obrázkem, a tak každý přispěvatel může velmi jednoduše přiblížit něco ze svého ymkaření ostatním.

„Má-li Protein živiny dáti, musí do něj ymkaři psáti!“

*J. V. Hynek*

## S dřevomorkou na startu

V Senátu PČR za účasti jeho předsedy Přemysla Sobotky proběhla vernisáž výstavy S dřevomorkou na startu, informace o tomto projektu naleznete na adrese [www.adam.cz/drevomorka](http://www.adam.cz/drevomorka). Jedná se o výstavu fotografií, kterou uspořádala Česká rada dětí a mládeže (ČRDM) za spolupráce členských sdružení. Zobrazuje stav majetku, který stát převedl z Fondu dětí a mládeže na jednotlivá občanská sdružení a jsou v neblahém stavu.

Cílem akce bylo upozornit politiky na to, že pokud mají sloužit dětem, pak je nutné do nich investovat nemálo finančních prostředků. Mezi fotografiemi najdete i několik záběrů z táborových základen YMCA v ČR.

*ČRDM a J. V. Hynek*

*Na internetových stránkách [www.adam.cz](http://www.adam.cz), které provozuje Česká rada dětí a mládeže, najdete mnoho dalších zajímavých informací z oblasti neziskových organizací zabývajících se prací s dětmi a mládeží.*

## A co najdete v příštím čísle?

1. To, čím do něj přispějete :-)
2. To, co pro vás připraví ostatní...

Tématem příštího Proteinu bude:

### Budoucnost YMCA

Budoucnost má jen to, co je živé, proto se nebojte napsat o tom, co se děje ve vašem sdružení YMCA, do kterého patříte. Přivítáme i každý konkrétní námět na další směřování YMCA u nás.

Nezapomeňte ale také na zprávy a (kvalitní) fotografie ze svých akcí.

Uzávěrka je 20. 7. 2006!

Pište na mail redakce: [protein@ymca.cz](mailto:protein@ymca.cz)

Oikumené – Akademická YMCA

---

Nabízí účast na semináři

**BRAVE NEW WORLD**  
**SEARCHING FOR SECURITY IN THE**  
**XXIST CENTURY**

**2–7 JULY 2006**

**RAMINGSTEIN, AUSTRIA**

Comparing and contrasting the Dystopian visions presented in two landmark books of the XX<sup>th</sup> century—George Orwell's *1984* and Aldous Huxley's *Brave New World*—the seminar will explore the various ways in which fear and the desire for security order our lives on the personal, communitarian, national and religious levels. Further, it aims to help formulate strategies for responsible risk-taking within the same contexts.

Zvací dopis a přihlášku získáte zde:  
**[www.wscf-cesr.org](http://www.wscf-cesr.org)**

Dotazy a přihlášku zasílejte na:  
Lubomír German, [lgerman@pobox.sk](mailto:lgerman@pobox.sk)

Účastnický poplatek je pouze 20 €  
**POZOR, OMEZENÝ POČET MÍST!!!**